NÁVRHY GENERÁLNEHO ADVOKÁTA

PAOLO MENGOZZI

prednesené 1. marca 2007 [1]

1. Týmto odvolaním sa Common Market Fertilizers SA (ďalej len „odvolateľka“ alebo „CMF“) domáha zrušenia rozsudku Súdu prvého stupňa Európskych spoločenstiev (ďalej len „Súd prvého stupňa“) z 27. septembra 2005 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) [2], ktorým tento súd zamietol žaloby tejto spoločnosti smerujúce k zrušeniu rozhodnutí Komisie z 20. decembra 2002, [3] ktoré namietali, že v uvedenom prípade neexistujú dôvody na odpustenie dovozného cla.

Právny rámec

2. Článok 1 ods. 3 a 4 nariadenia Rady (ES) č. 3319/94 z 22. decembra 1994, ktorým sa ukladá konečné antidumpingové clo na dovozy roztoku močoviny a dusičnanu amónneho pochádzajúce z Bulharska a Poľska a vyvážané spoločnosťami, ktoré nie sú oslobodené od cla, a ktorým sa s konečnou platnosťou vyberá dočasne uložené clo [*neoficiálny preklad*], [4] stanovuje:

„3. Suma antidumpingového cla na dovozy pochádzajúce z Poľska je rozdiel medzi minimálnou dovoznou cenou 89 ecu za tonu výrobku a cenou [sumou nákladov, poistenia a prepravného (npp)] na hranici Spoločenstva po pripočítaní splatného cla [spoločný colný sadzobník (SCS)], ktoré sa vzťahuje na tonu výrobku vo všetkých prípadoch, v ktorých npp cena na hranici Spoločenstva po pripočítaní SCS splatného cla, ktoré sa vzťahuje na tonu výrobku, je nižšia ako minimálna dovozná cena a v ktorých pri dovozoch prepustených do režimu voľného obehu sú faktúry vystavené priamo nezávislému dovozcovi nasledujúcimi vývozcami alebo výrobcami nachádzajúcimi sa v Poľsku:

…

1 — Jazyk prednesu: taliančina.

2 — T-134/03 a T-135/03, Zb. s. II-3923.

3 — K(2002) 5217 v konečnom znení a K(2002) 5218 v konečnom znení.

4 — Ú. v. ES L 350, s. 20.

Pre dovozy prepustené do režimu voľného obehu, pri ktorých nie sú faktúry vystavené niektorým z vyššie uvedených vývozcov alebo výrobcov nachádzajúcich sa v Poľsku priamo nezávislému dovozcovi, sa určuje nasledujúce špecifické clo:

pre výrobok pochádzajúci z Poľska: 22 ecu za tonu výrobku… s výnimkou výrobku, ktorý je certifikovaný pre Zaklady Azotowe Pulawy, pre ktorý je špecifické clo vo výške 19 ecu za tonu výrobku…

4. Pokiaľ nie je stanovené inak, použijú sa ustanovenia platné pre oblasť ciel.“ [*neoficiálny preklad*]

3. Článok 239 nariadenia Rady (EHS) č. 2913/92 z 12. októbra 1992, ktorým sa ustanovuje Colný kódex spoločenstva [5], zmenený a doplnený nariadením (ES) č. 2700/2000 Európskeho parlamentu a Rady zo 16. novembra 2000 [6] (ďalej len „colný kódex“), znie:

„1. Dovozné clo alebo vývozné clo môže byť vrátené alebo odpustené aj v iných prípadoch, než sú uvedené v článkoch 236, 237 a 238:

— ak bude stanovené v súlade s postupom výboru,

— ak vyplýva z okolností, ktoré nie je možné považovať za podvodné konanie alebo hrubú nedbanlivosť dotknutej osoby. Prípady, kedy je možné toto ustanovenie uplatniť, a postupy na ich uplatnenie sa stanovia v súlade s postupom výboru. Vrátenie alebo odpustenie môže podliehať zvláštnym podmienkam.

…“

4. Článok 4 bod 24 colného kódexu upresňuje, že na účely tohto kódexu „postup výboru“ znamená „postup uvádzaný v článkoch 247 a 247a alebo v článkoch 248 a 248a“.

5. Článok 247 colného kódexu ustanovuje, že „opatrenia potrebné na vykonanie tohto

5 — Ú. v. ES L 302, s. 1; Mim. vyd. 02/004, s. 307.
6 — Ú. v. ES L 311, s. 17; Mim. vyd. 02/010, s. 239.

nariadenia… sa prijmú v súlade so zákonným postupom uvedeným v článku 247a (2)…“.

6. Článok 247a colného kódexu znie:

„1. Komisii pomáha Výbor pre colný kódex (ďalej len ‚výbor‘).

2. Ak sa robia odkazy na tento odsek, platia články 5 a 7 rozhodnutia 1999/468/ES …

3. Výbor prijme svoj rokovací poriadok.“

7. Článok 4 Rokovacieho poriadku Výboru pre colný kódex znie:

„1. Pozvánku, program, ako aj návrh opatrení, ku ktorým sa vyžaduje stanovisko výboru, a všetky ostatné pracovné materiály zašle predseda stálym zastúpeniam a členom výboru v súlade s článkom 14 ods. 2 ako všeobecné pravidlo najneskôr štrnásť kalendárnych dní pred dátumom zasadnutia.

2. V naliehavých prípadoch a v prípadoch, keď je nevyhnutné okamžite uplatniť opatrenia, ktoré sa majú prijať, môže predseda na žiadosť člena výboru alebo z vlastnej iniciatívy skrátiť lehotu uvedenú v predchádzajúcom odseku až na päť kalendárnych dní pred dátumom zasadnutia.

3. V mimoriadne naliehavých prípadoch sa predseda môže odchýliť od lehôt uvedených v odsekoch 1 a 2. V prípade, ak je návrh na zaradenie otázky do programu podaný v priebehu zasadnutia, na schválenie sa vyžaduje súhlas jednoduchej väčšiny členov výboru.“

8. Článok 2 rozhodnutia Rady č. 1999/468/ES z 28. júna 1999, ktorým sa ustanovujú postupy pre výkon vykonávacích právomocí

prenesených na Komisiu [7] (ďalej len „rozhodnutie o komitológii“), znie:

„Voľba metód postupu na prijatie vykonávacích opatrení sa spravuje týmito kritériami:

a) riadiace opatrenia, ako sú napríklad opatrenia súvisiace s uplatňovaním spoločnej poľnohospodárskej politiky a spoločnej politiky v oblasti rybného hospodárstva alebo s vykonávaním programov so závažnými dôsledkami pre rozpočet, by sa mali prijať použitím riadiaceho postępu [postupu — *neoficiálny preklad*],

b) opatrenia všeobecnej pôsobnosti určené na uplatňovanie podstatných ustanovení základných právnych aktov, vrátane opatrení týkajúcich sa ochrany zdravia alebo bezpečnosti ľudí, zvierat alebo budov by sa mali prijať použitím regulačného postupu,

ak základný právny akt ustanovuje, že sa určité nepodstatné ustanovenia právneho aktu môžu prispôsobiť alebo aktualizovať prostredníctvom vykonávacích postupov, potom by sa takéto opatrenia mali prijať použitím regulačného postupu,

c) bez toho, aby boli dotknuté ustanovenia písmen a) a b), konzultačný postup sa použije vždy, keď sa považuje za najvhodnejší.“

9. Článok 5 rozhodnutia o komitológii znie:

„Regulačný postup

1. Komisii pomáha regulačný výbor zložený zo zástupcov členských štátov, ktorému predsedá zástupca Komisie.

2. Zástupca Komisie predloží výboru návrh opatrení, ktoré sa majú prijať. Výbor vydá stanovisko k návrhu v rámci lehoty, ktorú môže stanoviť predseda podľa naliehavosti záležitosti. V prípade rozhodnutí, ktoré

7 — Ú. v. ES L 184, s. 23; Mim. vyd. 01/003, s. 124.

má Rada prijať na návrh Komisie, prijme výbor stanovisko väčšinou ustanovenou v článku 205 ods. 2 zmluvy. Hlasy zástupcov členských štátov v rámci výboru sú vážené spôsobom uvedeným v danom článku. Predseda nehlasuje.

3. Bez toho, aby bol dotknutý článok 8, Komisia prijme predpokladané opatrenia, ak sú v súlade so stanoviskom výboru.

4. Ak predpokladané opatrenia nie sú v súlade so stanoviskom výboru, alebo ak výbor neposkytol žiadne stanovisko, Komisia bezodkladne predloží Rade návrh týkajúci sa opatrení, ktoré sa majú prijať a informuje Európsky parlament…“

10. Článok 905 ods. 1 nariadenia Komisie (EHS) č. 2454/93 z 2. júla 1993, ktorým sa vykonáva nariadenie Rady (EHS) č. 2913/92, ktorým sa ustanovuje Colný kódex spoločenstva [8], zmenený a doplnený nariadením Komisie (ES) č. 1677/98 z 29. júla 1998 [9] (ďalej len „vykonávacie nariadenie“), znie:

„Ak rozhodujúci colný orgán, ktorému bola predložená žiadosť o vrátenie alebo odpustenie podľa článku 239 (2) kódexu, nemôže prijať rozhodnutia na základe článku 899, pričom je žiadosť podporovaná dôkazmi, ktoré môžu zakladať špeciálnu situáciu vyplývajúcu z okolností, ktorým nemožno pripísať žiadny podvod alebo zjavné zanedbanie zo strany príslušnej osoby, členský štát, ktorý má toto oprávnenie, zašle prípad Komisii na vyriešenie podľa postupu ustanoveného v článkoch 906 až 909.

Colný orgán, ktorý vydáva rozhodnutie, sa však s výnimkou prípadov, keď má pochybnosti, môže sám rozhodnúť, že vráti alebo odpustí clo, ak sa domnieva, že podmienky stanovené v článku 239 ods. 1 kódexu sú splnené, za predpokladu, že príslušná čiastka na operátora, pokiaľ ide o jednu alebo viac dovozných alebo vývozných operácií, ale vyplývajúcich z jednej a tej istej mimoriadnej situácie, je nižšia ako 50 000 ECU.

Pojem ‚príslušná osoba‘ sa interpretuje rovnakým spôsobom ako v článku 899.

Vo všetkých ostatných prípadoch rozhodujúci colný orgán žiadosť zamietne.“

8 — Ú. v. ES L 253, s. 1; Mim. vyd. 02/006, s. 3.
9 — Ú. v. ES L 212, s. 18; Mim. vyd. 02/009, s. 30.

11. Článok 906 vykonávacieho nariadenia znie:

„Do 15 dní od obdržania prípadu uvedeného v článku 905 ods. 2 Komisia zašle jeho kópiu členským štátom.

Posudzovanie príslušného prípadu musí byť čo najskôr zahrnuté do programu zasadania výboru ustanoveného v článku 247 kódexu.“

12. Neskôr, po čase rozhodnom v prejednávanej veci, bol druhý odsek článku 906 vykonávacieho nariadenia zmenený nariadením Komisie (ES) č. 1335/2003 z 25. júla 2003, ktorým sa mení a dopĺňa vykonávacie nariadenie [10], takto:

„Posudzovanie daného prípadu bude zaradené do programu schôdze skupiny odborníkov uvedenej v článku 907 čo možno najskôr.“

13. Článok 907 prvý odsek vykonávacieho nariadenia znie:

„Po porade so skupinou expertov, ktorá sa skladá zo zástupcov všetkých členských štátov, ktorí sa stretnú v rámci výboru s cieľom posúdiť príslušný prípad, Komisia rozhodne o tom, či špeciálna situácia, ktorá sa posudzuje, oprávňuje vrátenie alebo odpustenie.“

Skutkové okolnosti

14. Skutkové okolnosti, ktoré zistil Súd prvého stupňa, vyplývajú z bodov 14 až 28 napadnutého rozsudku takto:

„14 Žalobkyňa usadená v Belgicku je veľkoobchodníkom s chemikáliami a najmä s roztokmi obsahujúcim dusík (močovina a dusičnan amónny). V podnikateľskej skupine žalobkyne je predovšetkým spoločnosť Rellmann GmbH, umiestnená v Hamburgu (Nemecko), 100 % dcérska spoločnosť žalobkyne, a Agro Baltic GmbH, založená v Rostocku, 100 % dcérska spoločnosť spoločnosti Rellmann. V roku 1989 žalobkyňa získala spoločnosť Champagne Fertilisants, ktorá je jej daňovým zástupcom pre všetky činnosti vo Francúzsku.

15 Vývozca, poľský podnik Zaklady Azotowe Pulawy (ďalej len ZAP) predáva

10 — Ú. v. ES L 187, s. 16; Mim. vyd. 02/013, s. 463.

výrobky spoločnosti Agro Baltic. Obchodná schéma v podnikateľskej skupine žalobkyne je takáto: Agro Baltic predá výrobky spoločnosti Rellman, ktorá ich ďalej predá žalobkyni. Následne sú vystavené zodpovedajúce faktúry.

16 Vo veci T-134/03 Agro Baltic kúpil od ZAP v období od marca do septembra 1997 tri zásielky roztoku močoviny a dusičnanu amónneho. Pri týchto zásielkach bola dodržaná obchodná schéma opísaná v bode 15 vyššie.

17 Cogema, autorizovaný colný zástupca, bola poverená, aby zabezpečila prepustenie výrobkov do voľného obehu v mene Agro Baltic a ich uvedenie do daňového voľného obehu v mene žalobkyne.

18 Tovar bol pôvodne prepustený do voľného obehu v mene Agro Baltic na základe vyhlásenia EU0, ku ktorému boli pripojené faktúry, ktoré vystavil ZAP spoločnosti Agro Baltic, a osvedčenia potvrdzujúce poľský pôvod tovaru. Súčasne bol tovar umiestený do režimu uskladňovania, ktorý opustil o niekoľko minút neskôr s cieľom jeho uvedenia do daňového voľného obehu v mene Champagne Fertilisants.

19 Vo veci T-135/03 Agro Baltic kúpil v januári 1995 od ZAP zásielku, pri ktorej bola následne dodržaná obchodná schéma opísaná v bode 15 vyššie.

20 Agro Baltic poveril spoločnosť SCAC Rouen (ďalej len „SCAC“), autorizovaného colného zástupcu, zabezpečením prepustenia tovaru do voľného obehu v mene Agro Baltic a jeho uvedením do daňového voľného obehu v mene žalobkyne. Išlo teda o predloženie dvoch colných vyhlásení na dovoz tomu istému colnému úradu s uvedením dvoch odlišných príjemcov tak, že bolo možné oddeliť platbu cla od platby DPH.

21 SCAC použil zjednodušený postup colného konania na prepustenie do voľného obehu a uvedenie do daňového voľného obehu len v mene žalobkyne. S týmto cieľom predložil v mene žalobkyne vyhlásenie IM4, ku ktorému pripojil faktúru vystavenú spoločnosťou Rellman žalobkyni a osvedčenie EUR.1 potvrdzujúce poľský pôvod tovaru.

22 Príslušné francúzske správne orgány najprv prijali vyhlásenia súvisiace s týmito dvoma vecami, na základe osvedčenia EUR.1 priznali oslobodenie od dovozného cla a nepožadovali zaplatenie antidumpingového cla.

23 Po následnej kontrole však príslušné francúzske orgány dospeli k názoru, že na všetky zásielky patriace k týmto dvom veciam malo byť uplatnené špecifické clo vo výške 19 ecu za tonu výrobku zavedené článkom 1 ods. 3 druhým pododsekom nariadenia č. 3319/94. Podľa týchto orgánov bola skutočným dovozcom tovaru žalobkyňa, a nie príjemca priamej faktúry ZAP, hoci predmetné výrobky boli certifikované ZAP. Konkrétne, v spise, ktorý viedol k veci T-134/03, príslušné francúzske orgány dospeli predovšetkým k názoru, že medziuskladnenie tovaru bolo z dôvodu svojho mimoriadne krátkeho trvania právnou fikciou a že žalobkyňa pri troch obchodných transakciách nadobudla tovar dokonca pred predložením vyhlásení na prepustenie do voľného obehu v mene Agro Baltic. V spise, ktorý viedol k veci T-135/03, príslušné francúzske orgány dospeli k názoru, že v mene žalobkyne bolo urobené len jediné vyhlásenie na prepustenie do voľného obehu a uvedenie do daňového voľného obehu.

24 Za týchto podmienok zamestnanci Centra orientačných informácií a kontroly v Poitiers (Centre du renseignement d'orientation et de contrôle de Poitiers) v spise vedúcom k veci T-134/03 vyhotovili 4. decembra 1998 zápisnicu, podľa ktorej došlo k úniku cla a daní vo výške 3 911 497 francúzskych frankov (FRF) (564 855 eur). V spise, ktorý viedol k veci T-135/03 medziregionálne colné riaditeľstvo v Rouen vyhotovilo 13. novembra 1997 zápisnicu, z ktorej vyplýva, že malo byť uložené clo a dane vo výške 840 271 FRF (128 098 eur).

25 V novembri a decembri 1999 podala žalobkyňa francúzskym colným orgánom žiadosť o odpustenie cla na základe článku 239 colného kódexu. Dňa 14. februára 2002 postúpili tieto orgány uvedené žiadosti Komisii, ktorá ich zaregistrovala pod spisovými značkami REM 02/02 (vec T-134/03) a REM 03/02 (vec T-135/03).

26 Zásielkami z 9. a 10. septembra 2002, na ktoré žalobkyňa odpovedala 11. októbra 2002, Komisia oznámila žalobkyni, že vo veciach REM 02/02 a REM 03/02 uvažuje o prijatí negatívneho rozhodnutia.

27 Dňa 12. novembra 2002 sa konalo zasadnutie skupiny expertov v rámci colného výboru, sekcie náhrad. Podľa zápisnice z tohto zasadnutia vyhotovenej 29. novembra 2002 viedlo konečné hlasovanie, ku ktorému pristúpila skupina expertov, pokiaľ ide o veci REM 02/02 a REM 03/02 k tomuto výsledku: ‚šesť zástupcov hlasovalo za návrh Komisie, štyria zástupcovia sa zdržali hlasovania a päť zástupcov hlasovalo proti návrhu Komisie'.

28 Dňa 20. decembra 2002 Komisia po tom, čo dospela k názoru, že zo strany žalobkyne došlo k hrubej nedbanlivosti a že neexistuje špeciálna situácia, a že z tohto dôvodu neboli splnené podmienky na použitie článku 239 colného kódexu, prijala rozhodnutia K(2002) 5217 v konečnom znení (vec REM 02/02) a K(2002) 5218 v konečnom znení (vec REM 03/02), ktorými rozhodla, že neexistujú dôvody na odpustenie dovozného cla (ďalej len sporné rozhodnutia). Komisia oznámila tieto rozhodnutia francúzskym colným orgánom, ktoré ich zase oznámili žalobkyni 10. februára 2003."

Konanie na Súde prvého stupňa a napadnutý rozsudok

15. Podaniami podanými do kancelárie Súdu prvého stupňa 18. apríla 2003, zaregistrovanými pod číslami T-134/03 a T-135/03, CMF podala návrh na zrušenie sporných rozhodnutí, pričom uplatňuje tri žalobné dôvody.

16. Prvým dôvodom okrem iného uplatnila porušenie článku 7 ES a článku 5 rozhodnutia o komitológii a porušenie článku 4 ods. 1 Rokovacieho poriadku Výboru pre colný kódex.

17. Druhým dôvodom uplatnila zjavne nesprávne posúdenie, ktorého sa dopustila Komisia, keď sa domnievala, že neexistujú predpoklady na odpustenie cla podľa článku 239 colného kódexu.

18. Tretím dôvodom tvrdila, že Komisia nedodržala povinnosť odôvodnenia, ktorá jej vyplývala z článku 253 ES.

19. Po spojení vecí T-134/03 a T-135/03 Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom zamietol žaloby a zaviazal žalobkyňu na náhradu trov konania.

20. Pokiaľ ide o údajné porušenie článku 7 ES a článku 5 rozhodnutia o komitológii, Súd prvého stupňa v prvom rade vyhlásil, že námietka neplatnosti článku 907 prvého odseku vykonávacieho nariadenia, ktorú vzniesla žalobkyňa v rámci tohto dôvodu, je neprípustná. [11]

21. V tejto súvislosti Súd prvého stupňa predovšetkým uviedol, že námietka bola podaná po lehote, keďže bola vznesená až v štádiu repliky, bez toho, aby sa zakladala na novej právnej alebo skutkovej okolnosti, ktorá vyšla najavo v priebehu konania v zmysle článku 48 ods. 2 Rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa. [12]

22. Okrem toho Súd prvého stupňa zdôraznil, že neplatnosť článku 907 prvého odseku vykonávacieho nariadenia nemohla byť preskúmaná z úradnej moci, pretože nebola založená na verejnom poriadku. [13] Podľa Súdu prvého stupňa, ak platí, že sa nemôže z úradnej moci zaoberať otázkou nedostatku právomoci pôvodcu napadnutého aktu, aj tak však v tomto prípade na jednej strane Komisia konala v rámci svojej právomoci tým, že prijala sporné rozhodnutia na základe článku 907 prvého odseku vykonávacieho nariadenia, ktorý bol sám prijatý podľa stanoviska Výboru pre colný kódex v súlade s postupom stanoveným v článkoch 239, 247 a 247a tohto kódexu; na druhej strane z judikatúry nevyplýva povinnosť Súdu prvého stupňa preskúmať z úradnej moci otázku, či prijatím obsahu článku 907 prvého odseku vykonávacieho nariadenia, ktorý je právnym základom sporných rozhodnutí, Komisia neprekročila svoju právomoc. [14]

23. Po druhé Súd prvého stupňa zamietol návrh žalobkyne, podľa ktorého skupina expertov, ktorá na základe článku 907 prvého odseku vykonávacieho nariadenia zasadá „v rámci výboru [pre colný kódex]“, je regulačným výborom v zmysle článku 5 rozhodnutia o komitológii. [15]

24. V tejto súvislosti Súd prvého stupňa uviedol, že z odôvodnenia č. 7 a z článku 5 rozhodnutia o komitológii vyplýva, že regulačný postup používaný v prípade „opatrení so všeobecnou pôsobnosťou určených na uplatňovanie podstatných ustanovení základných právnych aktov“, zatiaľ čo sporné rozhodnutia boli individuálnymi rozhodnutiami, ktoré vôbec nemajú všeobecnú pôsobnosť. Podľa Súdu prvého stupňa by názor, že regulačný výbor v zmysle článku 5 rozhodnutia o komitológii má právomoc poskytovať stanovisko k návrhu individuálneho rozhodnutia týkajúceho sa vrátenia alebo

11 — Napadnutý rozsudok, bod 51.

12 — Tamže.

13 — Súd prvého stupňa v tomto zmysle citoval rozsudok zo 17. decembra 1959, Société des fonderies de Pont-à-Mousson/Vysoký úrad (14/59, Zb. s. 445, s. 474).

14 — Napadnutý rozsudok, bod 52.

15 — Tamže, body 54 a 58.

odpustenia cla, by jednoducho predstavoval stotožnenie rozdielnych pojmov rozhodnutia a aktu so všeobecnou pôsobnosťou, ktoré sú naopak zo základu rozdielne, a porušenie článku 249 ES, ako aj článku 7 ES a rozhodnutia o komitológii. [16]

25. Súd prvého stupňa tiež dodal, že ak by zákonodarca, v tomto prípade Komisia, chcel, aby bol Výbor pre colný kódex poradcom v individuálnych konaniach o odpustenie alebo vrátenie cla, bol by bez akýchkoľvek pochybností použil v článku 907 prvom odseku vykonávacieho nariadenia výraz „po porade s výborom“. Výraz „v rámci výboru“ vyjadruje skutočnosť, že skupina expertov uvedená v článku 907 je evidentne funkčne odlišnou entitou Výboru pre colný kódex. [17]

26. Pokiaľ ide o údajné porušenie článku 4 ods. 1 rokovacieho poriadku výboru pre colný kódex (ďalej len „rokovací poriadok VCK“) — uvedenú vzhľadom na nedodržanie 14-dňovej lehoty pred zasadaním uvedeného výboru ustanovenej na zaslanie pracovných dokumentov jeho členom — Súd prvého stupňa zamietol žalobný dôvod žalobkyne.

27. V tejto súvislosti po konštatovaní, že členovia skupiny expertov mali k dispozícii trinásť kalendárnych dní na to, aby sa oboznámili s listom žalobkyne, ktorým odpovedala na listy Komisie, Súd prvého stupňa rozhodol, že fyzické alebo právnické osoby nemôžu uplatňovať údajné porušenie tohto pravidla, ktoré nie je určené na to, aby zabezpečovalo ochranu jednotlivcov, ale má zabezpečiť vnútorné fungovanie tohto výboru z pohľadu plného rešpektovania výhod jeho členov. [18]

28. Pokiaľ ide o údajné zjavne nesprávne posúdenie pri uplatnení článku 239 colného kódexu, Súd prvého stupňa po zdôraznení, že je nepochybné, že žalobkyňa sa nedopustila podvodu, preskúmal len časť druhého žalobného dôvodu týkajúcu sa údajnej nedbanlivosti žalobkyne, aby sa vylúčilo každé zjavne nesprávne posúdenie Komisie o tejto otázke, na základe čoho nebolo potrebné preskúmať žalobné dôvody týkajúce sa existencie špeciálnej situácie. [19]

29. Súd prvého stupňa najskôr pripomenul, že podľa judikatúry na posúdenie, či došlo k hrubej nedbanlivosti v zmysle článku 239 colného kódexu, sa musí zohľadniť

16 — Tamže, body 55 až 57.
17 — Tamže, bod 59.
18 — Tamže, body 77 až 79.
19 — Tamže, body 115, 147 a 149.

predovšetkým zložitosť ustanovení, ktorých nedodržanie viedlo k vzniku colného dlhu, ako aj profesionálna skúsenosť a starostlivosť podnikateľského subjektu. [20]

30. Pokiaľ ide o zložitosť ustanovení, Súd prvého stupňa na jednej strane uviedol, že už pri inej príležitosti [21] rozhodol, že článok 1 ods. 3 druhý pododsek nariadenia č. 3319/94 nepredstavuje významný výkladový problém, a na druhej strane, ako tvrdí Komisia, že žalobkyňa sa nemôže zbaviť svojej vlastnej zodpovednosti odvolaním sa na pochybenie, či už skutočné, alebo domnelé, svojich colných zástupcov, keďže ona sama vypracovala schému dovozu predmetných výrobkov a slobodne si zvolila svojich colných zástupcov. [22]

31. Pokiaľ ide o profesionálne skúsenosti žalobkyne, Súd prvého stupňa uviedol, že Komisia sa správne domnievala, že žalobkyňa má potrebné skúsenosti vo vykonávaní dovozu a vývozu. [23]

32. Napokon, pokiaľ ide o starostlivosť podnikateľského subjektu, Súd prvého stupňa uvádza, že správanie žalobkyne počas uvedených činností posudzované ako celok nemožno teda považovať za dostatočne starostlivé. Žalobkyňa, ktorá tvrdí údajnú neskúsenosť s činnosťami preclenia predmetných výrobkov, ako aj problémy pri uplatňovaní nariadenia č. 3319/94, totiž nielenže nijako nepožiadala o radu svojich colných zástupcov, ale im ešte aj dala veľmi presné pokyny. Navyše podľa Súdu prvého stupňa aj pochybenia žalobkyne pri vystavovaní jej faktúr svedčia o nedostatku starostlivosti na jej strane. [24]

Konanie pred Súdnym dvorom a návrhy účastníkov konania

33. Odvolateľka podala do kancelárie Súdneho dvora 14. decembra 2005 proti uvedenému rozsudku odvolanie.

34. Zástupcovia účastníkov konania boli vypo-čutí na pojednávaní konanom 5. októbra 2006.

20 — Tamže, bod 135.

21 — Rozsudok Súdu prvého stupňa z 21. septembra 2004, Gondrand Frères/Komisia, T-104/02, Zb. s. II-3211, body 59 až 62 a 66.

22 — Napadnutý rozsudok, body 137 až 139.

23 — Tamže, body 140 a 141.

24 — Tamže, body 142 až 144.

35. Odvolateľka navrhuje, aby Súdny dvor:

— zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu,

— vyhovel návrhom odvolateľky podaným v konaní na prvom stupni,

— zaviazal Komisiu na náhradu trov odvolacieho konania a konania na prvom stupni.

36. Komisia navrhuje, aby Súdny dvor:

— zamietol odvolanie,

— zaviazal žalobkyňu na náhradu trov konania.

Právna analýza

Úvodné úvahy o odvolacích dôvodoch

37. Na podporu svojho odvolania uplatňuje odvolateľka štyri dôvody. Prvými dvoma vytýka Súdu prvého stupňa v uvedenom poradí: „neúplné prezentovanie právneho rámca“ a „neúplné prezentovanie skutkového stavu“. Tretím dôvodom uplatňuje niekoľko právnych vád, ktorých sa mal Súd prvého stupňa dopustiť pri preskúmavaní existencie porušenia podstatných formálnych náležitostí uvedenej v prvom žalobnom dôvode. Štvrtý dôvod sa týka nesprávneho uplatnenia článku 239 Colného kódexu Súdom prvého stupňa.

38. Prvý odvolací dôvod zjavne nie je samostatný vo vzťahu k ostatným dôvodom. Odvolávaním sa na „neúplné prezentovanie právneho rámca“ vytýka odvolateľka Súdu prvého stupňa, že pri prezentovaní relevantného právneho rámca uvedeného v bodoch 1 až 13 napadnutého rozsudku opomenul uviesť na jednej strane odôvodnenie č. 39 nariadenia č. 3319/94 a na druhej strane článok 2 rozhodnutia o komitológii.

39. Podľa môjho názoru je zrejmé, že neuvedenie jedného alebo viacerých ustanovení, ktoré by sa mali považovať za relevantné na účely tejto veci, v časti rozsudku, ktorá obsahuje iba prezentovanie právneho rámca, nemôže samo osebe predstavovať vadu, ktorá spôsobuje neplatnosť tohto rozsudku. Odvolací dôvod sa teda musí chápať tak, že jeho úmyslom bolo uplatniť opomenutie *prihliadnutia* Súdu prvého stupňa na spomínané odôvodnenie a na ustanovenie a právne vady, ktoré z nich vyplývajú z hľadiska právneho posúdenia.

40. Zo znenia prvého dôvodu uvedeného v odvolaní vyplýva, že podľa odvolateľky v dôsledku týchto opomenutí sa Súd prvého stupňa dopustil na jednej strane nesprávneho výkladu článku 1 ods. 3 druhého odseku nariadenia č. 3319/94 tým, že sa domnieval, že hoci v tejto veci nedošlo k obchádzaniu antidumpungovej právnej úpravy odvolateľkou, nebráni to uloženiu špeciálneho antidumpingového cla, a na druhej strane sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, podľa ktorého sa musí regulačný postup podľa rozhodnutia o komitológii dodržať len v prípade prijatia opatrení so všeobecnou pôsobnosťou.

41. Ide však o odvolacie dôvody, ktoré sú uplatnené špecifickejšie v rámci štvrtého, respektíve tretieho odvolacieho dôvodu.[25] Preto je vhodné, aby sa preskúmali v rámci analýzy uvedených dôvodov.

42. Pokiaľ ide o údajné „neúplné prezentovanie skutkového stavu“ namietané v druhom odvolacom dôvode, uvádzam, že odvolateľka vytýka Súdu prvého stupňa, že v bodoch 14 až 28 napadnutého rozsudku sa dopustil „neúplnej a nesprávnej“ prezentácie skutkového stavu, čo sa prejavilo v skreslení skutkového stavu, a teda v nesprávnom právnom posúdení.[26] V dôsledku tohto skreslenia sa Súd prvého stupňa nesprávne domnieval, že v tomto prípade existovala nepriama fakturácia, ktorá odôvodňovala uplatnenie špecifického cla podľa článku 1 ods. 3 druhého pododseku nariadenia č. 3319/94.

43. Odvolateľka sa naopak domnieva, že v tomto prípade na rozdiel od toho, čo tvrdili francúzske colné orgány a Komisia, neexistovala nepriama fakturácia. Ako dôkaz však uvádza niekoľko tvrdení právneho charakteru bez toho, aby poukázala na čo i len minimálnu chybu, ktorej sa mali dopustiť tieto orgány, Komisia a Súd prvého stupňa pri *zisťovaní skutkového stavu*.

44. Preto nie je vôbec potrebné sa zaoberať na účely tohto konania týmito tvrdeniami.

45. Na jednej strane uvádzam, že Súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku vôbec nepreskúmal otázku týkajúcu sa v *tomto prípade existencie* nepriamej fakturácie, a bol to úplne logický a legitímny postup Súdu prvého stupňa, keďže zo spisu týkajúceho

25 — Súvislosť údajného neprihliadnutia na odôvodnenie č. 39 nariadenia č. 3319/94 so štvrtým odvolacím dôvodom dokonca výslovne vyplýva z bodov 10 a 151 odvolania. Rovnako súvislosť údajného neprihliadnutia na článok 2 rozhodnutia o komitológii s tretím odvolacím dôvodom výslovne vyplýva z bodov 16 a 75 odvolania.

26 — Odvolanie, body 18, 20, 21, 38 a 39.

sa veci na prvom stupni nevyplýva, že by žalobkyňa na Súde prvého stupňa uviedla, že Komisia porušila článok 1 ods. 3 druhý pododsek nariadenia č. 3319/94. Táto otázka teda nemôže byť navrhnutá po prvýkrát v štádiu odvolacieho konania, v ktorom je právomoc Súdneho dvora obmedzená na posúdenie zákonného rozhodovania o žalobných dôvodoch prejednávaných pred Súdom prvého stupňa. [27]

46. Na druhej strane namietaním neexistencie colného dlhu odvolateľka uplatňuje nielen nové logické hľadisko, ale aj úplne nezlučiteľné s predmetom žalôb o neplatnosť, ktoré podala na Súd prvého stupňa.

47. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že Komisia spornými rozhodnutiami rozhodla o návrhoch odvolateľky, ktorými sa domáhala odpustenia cla na základe článku 239 colného kódexu a článku 905 vykonávacieho nariadenia.

48. Ako správne uviedla Komisia, jediným cieľom týchto ustanovení o spravodlivom zaobchádzaní [28] je umožniť, ak sú splnené určité osobitné okolnosti a za absencie hrubej nedbanlivosti alebo podvodného konania, oslobodiť podnikateľské subjekty od zaplatenia cla, ktoré dlhujú, ale nie umožniť napádať samotnú zásadu vymáhateľnosti colného dlhu. [29] Z toho vyplýva, že odvolateľka mohla účinne uplatniť proti sporným rozhodnutiam len dôvody, ktoré majú v tomto prípade preukázať existenciu špeciálnej situácie, ako aj neexistenciu hrubej nedbanlivosti alebo podvodného správania na strane dotknutej osoby, a nie dôvody, ktoré majú preukázať nezákonnosť rozhodnutí príslušných vnútroštátnych orgánov, podľa ktorých je povinná zaplatiť príslušné clá. [30]

49. Inými slovami, žiadosti adresované Komisii v zmysle článku 239 colného kódexu v spojení s článkom 905 vykonávacieho nariadenia sa teda netýkajú otázky, či ustanovenia hmotného colného práva boli správne aplikované vnútroštátnymi colnými orgánmi. Naopak, táto otázka patrí do právomoci

27 — Rozsudok z 1. júna 1994, Komisia/Brazzelli Lualdi a i., C-136/92 P, Zb. s. I-1981, bod 59.

28 — Rozsudky z 25. februára 1999, Trans-Ex-Import, C-86/97, Zb. s. I-1041, bod 21, a z 27. septembra 2001, Bacardi, C-253/99, Zb. s. I-6493, bod 56.

29 — Pokiaľ ide o rovnaké ustanovenie ako článok 239 colného kódexu, ktoré platilo predtým — článok 13 ods. 1 nariadenia Rady (ES) č 1430/79 z 2. júla 1979 týkajúce sa vrátenia alebo odpustenia dovozných alebo vývozných ciel [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 175, s. 1), ktoré bolo zmenené a doplnené článkom 1 ods. 6 nariadenia Rady (EHS) č. 3069/86 zo 7. októbra 1986 (Ú. v. ES L 286, s. 1) —, rozsudky z 12. marca 1987, Cerealmangimi a Italgrani/Komisia, 244/85 a 245/85, Zb. s. 1303, bod 11, a zo 6. júla 1993, CT Control (Rotterdam) a JCT Benelux/Komisia, C-121/91 a C-122/91, Zb. s. I-3873, bod 43.

30 — Pozri rozsudky Cerealmangimi a Italgrani/Komisia, už citovaný, bod 13 a CT Control (Rotterdam) a JCT Benelux/Komisia, už citovaný, bod 44.

vnútroštátnych colných orgánov na základe článku 236 colného kódexu, ktorých rozhodnutia môžu byť napádané pred vnútroštátnymi súdmi, ktoré sa môžu obrátiť na Súdny dvor v zmysle článku 234 ES. [31]

O údajnom nesprávnom právnom posúdení pri preskúmaní existencie porušenia podstatných procesných náležitostí

O údajnom nesprávnom právnom posúdení, ktorého sa mal Súd prvého stupňa dopustiť tým, že vylúčil porušenie článku 7 ES a článku 5 rozhodnutia o komitológii

50. Keďže na predloženie týchto žiadostí Komisii sa vyžaduje existencia colného dlhu [32], ktorý odvolateľka nemôže namietať v rámci žaloby o neplatnosť proti sporným rozhodnutiam, právne argumenty vznesené v rámci druhého odvolacieho dôvodu sa musia zamietnuť aj z tohto dôvodu. [33]

— Dôvody odvolateľky

51. Pozornosť Súdneho dvora sa preto musí sústrediť na tretí a štvrtý odvolací dôvod.

52. Prvými dvoma časťami tohto odvolacieho dôvodu týkajúcimi sa na jednej strane „porušenia článku 7 ES a otázky neplatnosti článku 907 prvého odseku [vykonávacieho] nariadenia“ a na druhej strane „právnej povahy výboru, s ktorým sa Komisia poradí,“ vytýka odvolateľka niekoľko právnych vád, ktorých sa mal dopustiť Súd prvého stupňa tým, že zamietol časť prvého dôvodu neplatnosti týkajúceho sa údajného porušenia článku 7 ES a článku 5 rozhodnutia o komitológii. Podľa môjho názoru si zaslúžia spoločné preskúmanie, keďže obe v podstate vznášajú otázku postupu, aký mala Komisia použiť pri rozhodovaní o žiadostiach odvolateľky o odpustenie cla, a teda otázku právomoci Komisie.

31 — V tomto zmysle rozhodol Súd prvého stupňa v rozsudku zo 16. júla 1998, Kia Motors a Broekman Motorships/Komisia, T-195/97, Zb. s. II-2907, bod 36). Pozri tiež rozsudky Gondrand Frères/Komisia, už citovaný, bod 25, a z 13. septembra 2005, Ricosmos/Komisia, T-53/02, Zb. s. II-3173, bod 165.

32 — Rozsudok Gondrand Frères/Komisia, už citovaný, bod 25.

33 — Odvolateľka na pojednávaní vyhlásila, že v tomto prípade môže pripustiť existenciu colného dlhu, pričom upresnila, že požiadala o odpustenie colného dlhu z dôvodu spravodlivosti na základe článku 239 colného kódexu. Na pojednávaní však nevhodne aj ďalej namietala legitimitu uloženia špeciálneho antidumpingového cla, pričom trvala na neexistencii nepriamej fakturácie, ako aj zisteného obchádzania.

53. Zo spisu vyplýva, že dôvod nedostatku právomoci Komisie, ktorý odvolateľka uviedla pred Súdom prvého stupňa, vychádza v podstate z predpokladu, podľa ktorého výbor, ktorý zasadal 12. novembra 2002 (pozri bod 26 vyššie) sa mal podľa článkov 247 a 247a colného kódexu považovať za regulačný výbor v zmysle článku 5 rozhodnutia o komitológii. Keďže sa teda mal uplatniť regulačný postup upravený v tomto článku, hlasovanie zástupcov členských štátov na zasadaní výboru 12. novembra 2002 podľa odvolateľky na základe tohto článku znamenalo absenciu stanoviska, čo neumožňovalo Komisii rozhodnúť samostatne o žiadostiach odvolateľky o odpustenie cla, ale ukladalo jej povinnosť predložiť Rade bez zbytočného odkladu svoj návrh opatrení, o čom mala informovať Európsky parlament.

54. Komisia však vo svojom vyjadrení k žalobe uviedla, že článok 907 prvý odsek vykonávacieho nariadenia jej umožňoval, aby sama rozhodla o žiadostiach o odpustenie cla po predchádzajúcej porade nie s regulačným výborom, ale so skupinou expertov, ktorú si slobodne zvolila pri prijímaní vykonávacieho nariadenia, teda expertov, ktorí sa k nej pripojili na účely prijímania rozhodnutí o vrátení alebo odpustení ciel.

55. Odvolateľka v replike namietala, že s výkladom článku 907 prvého odseku vykonávacieho nariadenia, ktorý uviedla Komisia, nemožno súhlasiť, pretože spôsobuje neplatnosť tohto ustanovenia. Komisia totiž tým, že prijala citovaný článok 907 tak, ako ho vykladá, neprijala opatrenie na vykonanie colného kódexu, ale si v rozpore s článkom 7 ES nenáležite prisvojila právomoc. Subsidiárne, keby sa článok 907 prvý odsek vykonávacieho nariadenia vykladal v tom zmysle, že skupina expertov, ktorá sa v ňom spomína, nie je regulačným výborom, odvolateľka namietala neplatnosť tohto ustanovenia v zmysle článku 241 ES pre jeho rozpor s článkom 7 ES.

56. Súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku zamietol jednak hlavnú argumentáciu odvolateľky ako nedôvodnú, jednak námietku neplatnosti ako neprípustnú z dôvodov, ktoré som uviedol v bodoch 20 až 25 vyššie.

57. Dôvody, ktoré uviedla odvolateľka prvými dvoma časťami tohto odvolacieho dôvodu, je možné zhrnúť takto.

58. V prvom rade Súd prvého stupňa tým, že sa domnieval, že článok 907 prvý odsek vykonávacieho nariadenia umožňuje Komisii rozhodnúť samostatne — a teda bez toho, aby použila postup regulačného

výboru, — o žiadostiach o odpustenie cla, nesprávne vyložil toto ustanovenie a v dôsledku toho nesprávne vylúčil, že sporné rozhodnutia majú vadu nedostatku právomoci pôvodcu aktu. Podobný výklad tohto ustanovenia by nebol správny, keďže by spôsobil, že toto ustanovenie by bolo v rozpore so základným nariadením, ktorým je colný kódex, a s článkom 7 ES z dôvodu nedostatku právneho základu.

59. Po druhé odvolateľka vytýkala Súdu prvého stupňa, že meritórne nepreskúmal námietku neplatnosti článku 907 prvého odseku vykonávacieho nariadenia z dôvodu jeho rozporu so základným nariadením a s článkom 7 ES, pretože vyložil článok 907 prvý odsek vykonávacieho nariadenia v tom zmysle, že umožňoval Komisii rozhodovať o žiadostiach o odpustenie cla bez použitia postupu regulačného výboru.

60. V tejto súvislosti na jednej strane odvolateľka namieta, že táto námietka nebola vznesená len v replike, a v každom prípade sa domnieva, že jej vznesenie v štádiu repliky bolo odôvodnené právnou okolnosťou, ktorá vyšla najavo v priebehu konania v zmysle článku 48 ods. 2 Rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa, a to výkladom článku 907 prvého odseku vykonávacieho nariadenia, ktoré predložila Komisia vo vyjadrení k žalobe.

61. Na druhej strane odvolateľka namieta, že Súd prvého stupňa nesprávne posúdil, že otázka neplatnosti článku 907 prvého odseku vykonávacieho nariadenia nebola založená na verejnom poriadku, a preto ju nebolo možné preskúmať z úradnej moci. Pokiaľ ide o preskúmanie z úradnej moci, rozlíšenie medzi nedostatkom právomoci pôvodcu napadnutého aktu a nedostatkom právomoci pôvodcu aktu, ktorý tvorí právny základ napadnutého aktu, je umelé a nesprávne a rozsudok, ktorý citoval Súd prvého stupňa na podporu tohto rozlíšenia, [34] je nielen veľmi zastaralý a v každom prípade irelevantný, pretože sa týka Zmluvy ESUO a nie Zmluvy ES, ale preukazuje opak toho, čo uvádzal Súd prvého stupňa.

62. Po tretie odvolateľka vytýka Súdu prvého stupňa, že nesprávne vylúčil na základe predpokladu individuálnej pôsobnosti sporných rozhodnutí a vzhľadom na kritériá uvedené v rozhodnutí o komitológii, pokiaľ ide o voľbu postupov, ktoré sa majú použiť pri výkone vykonávacích právomocí zverených Komisii, že bolo možné v tomto prípade použiť regulačný postup.

63. V tejto súvislosti odvolateľka na jednej strane tvrdí, že Súd prvého stupňa vyložil uvedené kritériá nesprávne, keďže neprihliadol na článok 2 rozhodnutia o komitológii, z ktorého vyplýva, že použitie

34 — Už citovaný rozsudok Société des fonderies de Pont-à-Mousson/Vysoký úrad.

regulačného postupu nie je obmedzené len na prípad prijatia opatrení so všeobecnou pôsobnosťou, ale je možné aj na prijatie opatrení s cieľom prispôsobiť alebo aktualizovať ustanovenia nepodstatného základného aktu, a teda opatrení, ktoré podľa odvolateľky nemajú v zmysle definície všeobecnú pôsobnosť. Odvolateľka okrem toho zdôrazňuje, že podľa judikatúry Súdneho dvora [35] kritériá voľby postupov uvedené v článku 2 rozhodnutia o komitológii nie sú záväzné.

64. Na druhej strane odvolateľka namieta, že by sporné rozhodnutia boli individuálnymi rozhodnutiami bez všeobecnej pôsobnosti. Tieto rozhodnutia nie sú čisto individuálne, ale majú aj všeobecnú pôsobnosť, keďže sa týkajú colného dlhu, a preto majú priamy vplyv na vlastné zdroje Spoločenstva.

65. Po štvrté odvolateľka tvrdí, že z článku 239 colného kódexu, ktorý Súd prvého stupňa neoprávnene opomenul pri preskúmaní právnej povahy dotknutého výboru, jasne vyplýva, že úmyslom zákonodarcu, konkrétnejšie Rady, bolo uplatniť procesný postup regulačného výboru pre prijatie rozhodnutí v oblasti vrátenia alebo odpustenia ciel.

66. Nasvedčuje tomu dvojitý odkaz v odseku 1 tohto článku na „postup výboru“ a použitie rôznych výrazov „bude stanovené“ a „sa stanovia“ v prvej a v druhej zarážke tohto ustanovenia vo vzťahu k situáciám, ktoré môžu spôsobiť vrátenie alebo odpustenie cla. Iba výkladom prvej zarážky v tom zmysle, že odkazuje na rozhodnutie ako také a uplatňuje sa naň postup výboru, je možné dať zmysel dvojitému odkazu, ktorý by bol inak výsledkom zbytočného opakovania zákonodarcu.

67. Po piate odvolateľka namieta proti napadnutému rozsudku, pretože Súd prvého stupňa nerozhodol o otázke, ktorú vzniesla v priebehu pojednávania, o fungovaní dotknutého výboru mimo akéhokoľvek rozpočtového rámca, a teda o rozpore sporných rozhodnutí s pravidlami týkajúcimi sa rozpočtu Spoločenstva. V tejto súvislosti pripomína, že v súlade s judikatúrou Súdneho dvora [36] v systéme Zmluvy uskutočnenie výdavku zo strany Komisie

35 — Rozsudok z 21. januára 2003, Komisia/Parlament a Rada, nazývaný „LIFE“, C-378/00, Zb. s. I-937, body 43 až 48.

36 — Rozsudok z 12. mája 1998, Spojené kráľovstvo/Komisia, C-106/96, Zb. s. I-2729, bod 22.

predpokladá zahrnutie príslušnej položky do rozpočtu a sekundárny právny akt, z ktorého takýto výdavok vyplýva.

68. Po šieste odvolateľka namieta, že Súd prvého stupňa sa dopustil ďalšieho nesprávneho právneho posúdenia tým, že nerozhodol o presnej právnej povahe dotknutého výboru, a teda o právnom základe, ktorý umožnil jeho vytvorenie.

— Preskúmanie

69. Po takomto vymedzení dôvodov uvedených v rámci prvých dvoch častí tohto odvolacieho dôvodu, ktoré Komisia považuje všetky za nedôvodné, pristúpim teraz k ich preskúmaniu v ich vzájomnej súvislosti, pričom ponechám nakoniec dôvod, týkajúci sa meritórneho nepreskúmania otázky neplatnosti článku 907 prvého odseku vykonávacieho nariadenia.

70. Kapitola 3 vykonávacieho nariadenia sa nazýva „Osobitné ustanovenia pre uplatňovanie článku 239 [colného] kódexu“ [*neoficiálny preklad*]. Je nesporné, že v tomto prípade ide o prípad, ktorý patrí do rámca pôsobnosti oddielu 2 tejto kapitoly, venovanému „rozhodnutia[m], ktoré prijíma Komisia“, a nie do oddielu 1, ktorý sa týka „rozhodnut[í], ktoré prijímajú colné orgány členských štátov“.

71. Rozhodnutie o žiadostiach o odpustenie cla, ktoré predložila odvolateľka, preto mali byť prijaté podľa článku 905 ods. 1 vykonávacieho nariadenia „podľa postupu ustanoveného v článkoch 906 až 909 [tohto nariadenia]“.

72. Článok 906 druhý odsek v znení platnom do prijatia sporných rozhodnutí ustanovuje najmä, že „posudzovanie príslušného prípadu musí byť čo najskôr zahrnuté do programu zasadania výboru ustanoveného v článku 247 [colného] kódexu“. Článok 907 potom ustanovuje, že Komisia rozhodne o žiadosti o vrátenie alebo odpustenie cla „po porade so skupinou expertov, ktorá sa skladá zo zástupcov všetkých členských štátov, ktorí sa stretnú v rámci výboru s cieľom posúdiť príslušný prípad“.

73. Odvolateľka tvrdí, že orgánom, s ktorým sa musí Komisia poradiť v rámci postupu podľa článkov 906 až 909 vykonávacieho nariadenia, je výbor uvedený v článku 247 colného kódexu a že ten je regulačným výbor v zmysle článku 5 rozhodnutia o komitológii.

74. V tejto súvislosti v prvom rade pripomínam, ako urobil aj Súd prvého stupňa, že doslovné znenie článku 907, najmä výraz „v rámci výboru“ už nasvedčuje tomu, že skupina expertov citovaná v tomto článku nie je výbor colného kódexu ako taký, ale subjekt odlišný od tohto výboru aspoň z hľadiska svojej funkcie. [37]

75. Povinnosť, na ktorú poukazuje odvolateľka, vykladať článok 907 spôsobom, ktorý je v súlade so základným nariadením, ktorým je colný kódex, podľa môjho názoru nevedie k inému záveru.

76. Pokiaľ totiž ide o článok 239 colného kódexu, žiadna okolnosť, ktorá z neho vyplýva, neumožňuje potvrdiť názor odvolateľky, podľa ktorého ustanovuje na účely prijatia rozhodnutí o žiadostiach o vrátenie alebo odpustenie cla v konkrétnych prípadoch regulačný postup. Aj keď uvedený článok má dosť nejasné znenie, je však podľa môjho názoru zrejmé, že odkazy, ktoré sú tam uvedené na „postup výboru“, sa týkajú v každom prípade „stanovenia“ alebo „vymedzenia“ „situácií“, v ktorých sa môže pristúpiť k vráteniu alebo odpusteniu cla, a to abstraktné stanovenie prípadov, v ktorých je vrátenie alebo odpustenie cla prípustné. Článok 239 sa teda v častiach, kde odkazuje na „postup výboru“, vzťahuje rovnako, ako je vymedzené pre „postupy na ich uplatnenie“, na činnosť normatívnej povahy, nie na prijímanie rozhodnutí.

77. Ani zo správne vykladaných článkov 247 a 247a colného kódexu nie je možné vyvodiť okolnosti na podporu názoru odvolateľky. Je síce pravda, že článok 247 uvádza, že „opatrenia potrebné na vykonanie tohto nariadenia“ sa musia prijať podľa regulačného postupu uvedeného v odseku 2 článku 247a, čiže postupu podľa článku 5 rozhodnutia o komitológii. Je tiež pravda, že tento výraz chápaný v širokom zmysle by mohol zahŕňať najmä prijímanie rozhodnutí v individuálnych prípadoch. Z normatívneho kontextu je však jasné, že tento výraz sa musí chápať v užšom zmysle, čiže v zmysle podrobných pravidiel s cieľom doplniť právnu úpravu ustanovenú samým kódexom.

78. V tejto súvislosti uvádzam, že znenie článkov 247 a 247a colného kódexu, ktoré sa uvádza na účely tejto veci, čiže to, ktoré bolo platné v čase, keď prebiehalo správne konanie, vyplýva zo zmien a doplnkov colného kódexu, ktoré boli ustanovené nariadením č. 2700/2000, ktorého odôvodnenie

37 — Napadnutý rozsudok, bod 59. Odkaz uvedený v článku 906 na zasadanie výboru ustanoveného v článku 247 colného kódexu nie je v rozpore s takýmto záverom. V skutočnosti sa týka len spôsobov formálneho plnenia, uvedenia do programu preskúmania prípadu a je výsledkom nepresnosti pri tvorbe predpisu, ktorá bola správne opravená v nariadení č. 1335/2003 (pozri vyššie bod 12).

č. 14 uvádza, že „majú sa prijať opatrenia potrebné na vykonanie [colného kódexu] v súlade s rozhodnutím [o komitológii].“

79. Pôsobnosť článkov 247 a 247a sa teda musí určiť z hľadiska rozhodnutia o komitológii.

80. Okrem toho pripomínam, že rozhodnutie o komitológii bolo prijaté na základe článku 202 tretej zarážky ES, z ktorej najmä vyplýva, že Rada môže výkon právomocí k vykonávaniu pravidiel, ktoré stanovuje určitým spôsobom, vymedziť a že tieto postupy musia byť v súlade so zásadami a pravidlami, ktoré stanoví vopred (vec, ktorú práve urobila rozhodnutím o komitológii). Ako zdôraznil Súdny dvor, tieto zásady a pravidlá sa môžu týkať aj voľby spomedzi rôznych postupov, ktorým môže podliehať výkon vykonávacích právomocí, ktoré sú Komisii zverené. [38]

81. Je pravda, že podľa Súdneho dvora pojem výkon v zmysle článku 202 tretej zarážky ES obsahuje jednak vypracovanie vykonávacích pravidiel a jednak uplatňovanie pravidiel na špecifické prípady prostredníctvom aktov s osobnou pôsobnosťou. Súdny dvor v tejto súvislosti uviedol, že keďže Zmluva hovorí o „výkone“ bez obmedzenia prístupu s ďalšími upresneniami, tento pojem sa nemôže vykladať v tom zmysle, že vylučuje akty s osobnou pôsobnosťou. [39]

82. Je tiež pravda, že ako zdôraznila odvolateľka, Súdny dvor objasnil, že kritériá výberu uvedené v článku 2 rozhodnutia o komitológii nie sú záväznej povahy, a ak sa zákonodarca Spoločenstva od uvedených kritérií pri výbere postupu výboru odchýli, musí svoj výber odôvodniť. [40]

83. Sám Súdny dvor však tiež upresnil, že opatrenia s osobnou pôsobnosťou môžu patriť výlučne pod článok 2 písm. a) rozhodnutia o komitológii, podľa ktorého sa použije riadiaci postup, zatiaľ čo opatrenia so všeobecnou pôsobnosťou môžu patriť do pôsobnosti ktorejkoľvek z dvoch častí [písm. a) a b)] tohto článku, aby boli teda podľa prípadu prijaté na základe riadiaceho postupu alebo regulačného postupu. [41]

38 — Rozsudok LIFE, už citovaný, bod 41.

39 — Rozsudky z 24. októbra 1989, Komisia/Rada, 16/88, Zb. s. 3457, bod 11, a z 23. februára 2006, Komisia/Parlament a Rada, C-122/04, Zb. s. I-2001, bod 37.

40 — Rozsudky LIFE, už citovaný, body 43 až 48 a 50 až 55, a Komisia/Parlament a Rada, už citovaný, bod 32.

41 — Rozsudok Komisia/Parlament a Rada, už citovaný, bod 38.

84. Preto sa ako nedôvodné javí tvrdenie odvolateľky, podľa ktorého použitie regulačného postupu nie je obmedzené článkom 2 rozhodnutia o komitológii iba na prijatie opatrení so všeobecnou pôsobnosťou.

85. Výklad článku 247 colného kódexu, ktorý je v súlade s rozhodnutím o komitológii, si teda vyžaduje, aby sa výraz „opatrenia potrebné na vykonanie [colného kódexu]“, ktorý nie je uvedený v tomto, článku chápal tak, že odkazuje výlučne na opatrenia so všeobecnou pôsobnosťou.

86. Potom sa ako zjavne nedôvodné javí ďalšie tvrdenie odvolateľky, podľa ktorého sporné rozhodnutia nie sú opatreniami s osobnou pôsobnosťou. Ako uviedla Komisia, je celkom zrejmé, že tieto rozhodnutia sa týkajú otázky, či v *konkrétnom prípade týkajúcom sa odvolateľky* existovali podmienky na odpustenie ciel podľa článku 239 colného kódexu, a naopak, či nejde o akty uplatniteľné na objektívne vymedzené situácie a voči kategóriám osôb určeným všeobecne a abstraktne. [42] Skutočnosť, ktorú zdôraznila odvolateľka, že sporné rozhodnutia majú vplyv na vlastné zdroje Spoločenstva, je zjavne irelevantná a nepriznáva týmto rozhodnutiam všeobecnú pôsobnosť.

87. Súd prvého stupňa sa teda nedopustil žiadneho nesprávneho právneho posúdenia tým, že sa domnieval, že sporné rozhodnutia boli „individuálnymi rozhodnutiami a v dôsledku toho nemajú žiadnu všeobecnú pôsobnosť“, a tým, že vylúčil, že v súlade s rozhodnutím o komitológii sa mohli prijať regulačným postupom podľa článku 5 tohto rozhodnutia.

88. Články 247 a 247a colného kódexu, vykladané z hľadiska a v súlade s rozhodnutím o komitológii, teda neponúkajú podporu názoru odvolateľky, podľa ktorej výklad článku 907 prvého odseku vykonávacieho nariadenia v súlade s uvedenými pravidlami vyššej právnej sily colného kódexu vyžaduje, aby sa skupina expertov uvedená v tomto ustanovení považovala za regulačný výbor v zmysle článku 5 rozhodnutia o komitológii.

89. Potom sa podľa môjho názoru musia zamietnuť aj odvolacie dôvody týkajúce sa opomenutia Súdu prvého stupňa rozhodnúť

42 — K pojmu akt so všeobecnou pôsobnosťou pozri medzi mnohými rozsudok zo 14. decembra 1962, Confédération nationale des producteurs de fruits et légumes a i./Rada, 16/62 a 17/62, Zb. s. 901, najmä s. 919, na ktorý sám napadnutý rozsudok odkazuje v bode 57.

na jednej strane o presnej právnej povahe skupiny expertov podľa článku 907 prvého odseku vykonávacieho nariadenia, a teda o právnom základe na jej vytvorenie, ako aj na druhej strane o údajnom fungovaní tejto skupiny expertov mimo rámca rozpočtu.

90. Pokiaľ ide o prvé hľadisko, spolu s Komisiou uvádzam, že keď Súd prvého stupňa správne vylúčil, že táto skupina expertov je regulačným výborom v zmysle článku 5 rozhodnutia o komitológii, [43] a konštatoval, že je „funkčne odlišnou entitou Výboru pre colný kódex“ [44], nebol povinný poskytnúť ďalšie upresnenia, pokiaľ ide o právnu povahu tejto skupiny, keďže argumentácia odvolateľky sa zakladala na kvalifikácii skupiny ako regulačného výboru. Okrem toho z napadnutého rozsudku [45] vyplýva dostatočne jasne, že právnym základom vytvorenia skupiny expertov prostredníctvom článku 907 prvého odseku vykonávacieho nariadenia je článok 239 v spojení s článkami 247 a 247a colného kódexu, z ktorých v podstate vyplýva, že k vymedzeniu „postup[ov] na ich uplatnenie“ na účely vrátenia alebo odpustenia cla upravené v článku 239 dochádza pomocou regulačného postupu podľa článku 5 rozhodnutia o komitológii. Súd prvého stupňa ani neopomenul uviesť, že článok 907 vykonávacieho nariadenia bol v skutočnosti prijatý v súlade s týmto postupom [46], čo je okolnosť, ktorú napokon odvolateľka nepopierala.

91. Pokiaľ ide o druhé hľadisko, stačí uviesť spolu s Komisiou, že otázka dodržania účtovných pravidiel fungovania skupiny expertov nemohla ovplyvniť platnosť sporných rozhodnutí, ale môže sa nanajvýš týkať platnosti rozhodnutí o uskutočnení výdavku, ktoré nie sú predmetom žalôb odvolateľky o neplatnosť.

92. Napokon pristúpim k analýze dôvodov týkajúcich sa meritórneho nepreskúmania námietky neplatnosti článku 907 prvého odseku vykonávacieho nariadenia.

93. Najskôr pripomínam, že nedôvodnosť tejto námietky už jasne vyplýva z vyššie uvedených úvah, ktorými som preukázal, že vytvorenie skupiny expertov nemalo nedostatok právneho základu a nebolo v rozpore s ustanoveniami colného kódexu, na ktoré poukazovala odvolateľka.

43 — Napadnutý rozsudok, bod 58.

44 — Tamže, bod 59.

45 — Tamže, bod 52.

46 — Tamže.

94. Mám však určité pochybnosti o tom, že Súdny dvor môže z tohto dôvodu pristúpiť k nahradeniu odôvodnenia [47] a zdržať sa rozhodnutia o dôvode meritórneho nepreskúmania námietky neplatnosti. Nahradením odôvodnenia vykonaným v rozsudku, ktorým sa rozhoduje o odvolaní, by sa zdalo, že sa predpokladá predchádzajúce konštatovanie nesprávneho právneho posúdenia, ktorého sa dopustil Súd prvého stupňa.

95. A teda len z tohto hľadiska pristúpim aj k preskúmaniu tohto dôvodu, ktorý u mňa vyvoláva tieto úvahy.

96. Po prvé, hoci odvolateľka namieta proti posúdeniu Súdu prvého stupňa, podľa ktorého námietka neplatnosti bola vznesená až v štádiu repliky, v skutočnosti neuvádza žiadny vhodný argument, ktorým by preukázala opak. Obmedzuje sa totiž v podstate na zdôraznenie, že diskusia o platnosti článku 907 prvého odseku vykonávacieho nariadenia vyplynula z výkladu, s ktorým odvolateľka nesúhlasí, ktorý Komisia priznala tomuto ustanoveniu vo vyjadrení k žalobám, a že táto diskusia by naopak nevznikla, keby sa postupovalo podľa výkladu tohto ustanovenia, ktorý uviedla odvolateľka v žalobách. Tieto úvahy teda v skutočnosti potvrdzujú, že námietka neplatnosti bola naozaj vznesená až v štádiu repliky. Okrem toho pripomínam, že odvolateľka dokonca nepresne tvrdila, že podala vlastný výklad článku 907 prvého odseku vykonávacieho nariadenia v žalobách. Z ich jednoduchého prečítania zistíme, že toto ustanovenie v nich nie je ani citované. [48]

97. Po druhé rovnako za nedôvodnú považujem úvahu odvolateľky, podľa ktorej sa námietka neplatnosti článku 907 prvého odseku vykonávacieho nariadenia mala považovať za dôvod založený na právnej okolnosti, ktorá vyšla najavo v priebehu konania v zmysle článku 48 ods. 2 Rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa. V tejto súvislosti sa totiž domnievam, že výklad článku 907 prvého odseku vykonávacieho nariadenia, ktorý podala Komisia vo vyjadreniach k žalobám doručených Súdu prvého stupňa nemôže byť právnou okolnosťou, ktorá vyšla najavo v priebehu konania

47 — Podľa judikatúry Súdneho dvora, pokiaľ z odôvodnenia rozsudku Súdu prvého stupňa vyplýva, že došlo k porušeniu práva Spoločenstva, ale jeho výrok sa zdá byť dôvodný z iných právnych dôvodov, odvolanie proti takémuto rozsudku sa musí zamietnuť (spomedzi mnohých rozsudky z 9. júna 1992, Lestelle/Komisia, C-30/91 P, Zb. s. I-3755, bod 28; z 15. decembra 1994, Finsider/Komisia, C-320/92 P, Zb. s. I-5697, bod 37, a z 13. júla 2000, Salzgitter/Komisia, C-210/98 P, Zb. s. I-5843, bod 58).

48 — Odvolateľka v odvolaní naopak neuvádza otázku, ktorej cieľom je určiť, či námietka neplatnosti článku 907 prvého odseku vykonávacieho nariadenia sa môže považovať iba za prípustné „doplnenie dôvodu uvedeného skôr... v pôvodnom návrhu na začatie konania“ v zmysle rozsudkov z 30. septembra 1982, Amylum/Rada (108/81, Zb. s. 3107, bod 25), a z 19. mája 1983, Verros/Parlament (306/81, Zb. s. 1755, bod 9). Súdny dvor teda o tejto otázke nerozhoduje.

v zmysle citovaného článku 48 ods. 2, keďže sa ňou nezmenila právna situácia, ktorá existovala v čase podania žalôb o neplatnosť [49], na rozdiel od toho, čo by sa dalo povedať napríklad o neskoršej zmene, zrušení, nulite alebo vyhlásení neplatnosti aktu, ktorý má význam na účely rozhodnutia tejto veci.

98. Po tretie podľa môjho názoru Súd prvého stupňa sa naopak dopustil nesprávneho právneho posúdenia tým, že rozhodol, že neplatnosť článku 907 prvého odseku vykonávacieho nariadenia, ktorú uvádza odvolateľka, nebola založená na verejnom poriadku.

99. V tejto súvislosti predovšetkým súhlasím s odvolateľkou, že rozsudok Société des fonderies de Pont-à-Mousson/Vysoký úrad [50], na ktorý Súd prvého stupňa poukázal, neposkytuje žiadnu podporu záveru, ku ktorému v tejto súvislosti dospel.

100. V časti tohto rozsudku, na ktorý odkazuje Súd prvého stupňa, Súdny dvor uviedol, že spoločnosť, ktorá bola odvolateľkou, mohla namietať druhým dôvodom, ktorý uviedla, proti individuálnemu rozhodnutiu, ktoré vo vzťahu k nej vydal Vysoký úrad, len vtedy, keby vzniesla námietku neplatnosti proti určitému aktu so všeobecnou pôsobnosťou, ktorým sa toto rozhodnutie uplatňovalo. Vytýkanou vadou totiž, ak vôbec existuje, trpí práve tento akt a nie namietané individuálne rozhodnutie. Súdny dvor sa domnieval, že hoci „táto námietka [nebola] výslovne vznesená odvolateľkou, nie je možné považovať ju za uvedenú implicitne“, nebolo ani „vhodné zachovať pochybnosti o platnosti [aktu so všeobecnou pôsobnosťou], pokiaľ [išlo o tento] spor“, a uviedol, že „preto je nevyhnutné preskúmať dôvodnosť druhého dôvodu“. Preto nerozumiem, ako mohol Súd prvého stupňa z tohto rozsudku vyvodiť, že neplatnosť článku 907 prvého odseku vykonávacieho nariadenia nebola založená na verejnom poriadku. Okrem toho na účely ďalšieho preukázania irelevancie predchádzajúcej úvahy Súdu prvého stupňa doplním, že vo veci, ktorá bola rozhodnutá uvedeným rozsudkom, pochybnosť o neplatnosti aktu so všeobecnou pôsobnosťou vôbec nevyplývala z otázky právomoci pôvodcu tohto aktu, ale z iných hľadísk týkajúcich sa vnútornej legitimity tohto aktu.

101. Ani úvaha, podľa ktorej sa rozsudok Laboratoires Servier/Komisia [51], na ktorý poukázala odvolateľka na prvom stupni, zaoberal nedostatkom právomoci inštitúcie, ktorá prijala napadnutý akt, a nie

49 — Pozri rozsudok z 1. apríla 1982, Dürbeck/Komisia, 11/81, Zb. s. 1251, bod 17.

50 — Už citovaný.

51 — Rozsudok Súdu prvého stupňa z 28. januára 2003, T-147/00, Zb. s. II-85, bod 45.

nedostatkom právomoci inštitúcie prijímajúcej akt, na základe ktorého bol prijatý napadnutý akt [52], nemôže byť platným odôvodnením odmietnutia prihliadať na verejný poriadok na účely prípadnej neplatnosti článku 907 prvého odseku vykonávacieho nariadenia z hľadiska nedostatku právomoci Komisie. Súd prvého stupňa bol povinný uviesť dôvody, pre ktoré sa napriek neexistencii špecifického súdneho precedensu nemôže nedostatok právomoci inštitúcie, ktorá prijala akt, na základe ktorého bol prijatý napadnutý akt, považovať za dôvod verejného poriadku.

102. Pokiaľ ide o kritériá na určenie, či ide o dôvod verejného poriadku, domnievam sa, že je potrebné poukázať na kritériá, ktoré uviedol generálny advokát Jacobs v bodoch 141 a 142 svojich návrhov vo veci Salzgitter/Komisia [53]. Je teda potrebné posúdiť:

— „či porušené pravidlo slúži na dosiahnutie základného cieľa právneho poriadku Spoločenstva a či zohráva významnú úlohu pri jeho dosiahnutí“

— a „či porušené pravidlo bolo stanovené v záujme tretích strán alebo verejnosti vo všeobecnosti a nielen v záujme priamo dotknutých osôb“ [54].

103. Ako správne uviedol sám Súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku [55], súd Spoločenstva musí na základe judikatúry celkom iste z úradnej moci prihliadať na nedostatok právomoci pôvodcu napadnutého aktu. [56] Predstavuje dôvod verejného poriadku. [57] Zdá sa mi totiž, že táto vada v *zásade* spĺňa obe vyššie uvedené kritériá: účelom pravidiel týkajúcich sa právomoci bolo zabezpečiť cieľ alebo v každom prípade hodnotu, ktorá je základom právneho poriadku Spoločenstva, a to inštitucionálnu rovnováhu, a sú stanovené vo všeobecnosti v záujme verejnosti. Hovorím v *zásade*, keďže správnejším prístupom by bolo posúdiť každý jednotlivý prípad, a to z hľadiska osobitného pravidla týkajúceho sa právomoci, o ktorom sa predpokladá, že je porušené, ak sú splnené uvedené kritériá, a teda aj kritérium

52 — Napadnutý rozsudok, bod 52.

53 — Už citované.

54 — Nedomnievam sa však, že podmienka zjavného charakteru porušenia práva Spoločenstva, uvedená v bode143 citovaných návrhov, ktoré predniesol generálny advokát Jacobs, sa týka práve kvalifikácie dôvodu ako dôvodu verejného poriadku. Podľa môjho názoru ide skôr o podmienku na vznik povinnosti súdu preskúmať z úradnej moci dôvod verejného poriadku. V tomto zmysle pozri VESTERDORF, B.: „Le relevé d'office par le juge communautaire“, v *Une Communauté de droit: Festschrift für G. C. Rodríguez Iglesias*, Nomos, 2003, s. 551, najmä s. 560 a 561.

55 — Napadnutý rozsudok, bod 52.

56 — V tomto zmysle rozsudky z 10. mája 1960, Nemecko/Vysoký úrad, 19/58, Zb. s. 471, najmä s. 488; Amylum/Rada, už citovaný, bod 28, a Salzgitter/Komisia, už citovaný, body 56 a 57; rozsudky Súdu prvého stupňa z 27. februára 1992, BASF a i./Komisia, T-79/89, T-84/89 až T-86/89, T-89/89, T-91/89, T 92/89, T-94/89, T-96/89, T-98/89, T-102/89 a T-104/89, Zb. s. II-315 bod 31; z 24. septembra 1996, Marx Esser a Del Amo Martinez/Parlament, T-182/94, Zb. VS s. I-A-411 a II-1197, bod 44; Laboratoires Servier/Komisia, už citovaný, bod 45, a z 21. septembra 2005, Kadi/Rada a Komisia, T-315/01, Zb. s. II-3649, bod 61.

57 — Výslovne v tomto zmysle návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Lagrange vo veci Pays Bas/Vysoký úrad (rozsudok z 15. júla 1964, 66/63, Zb. s. 1047, najmä s. 1086), a rozsudky Súdu prvého stupňa už citované v predchádzajúcej poznámke pod čiarou.

významnej úlohy tohto pravidla na účely dosiahnutia základného cieľa alebo hodnoty, na ktoré sa prihliada. [58]

104. Nedomnievam sa, že rozlíšenie uvedené v napadnutom rozsudku medzi právomocou pôvodcu napadnutého aktu a právomocou inštitúcie prijímajúcej akt, na základe ktorého bol prijatý napadnutý, akt je podstatné na účely určenia, či je dôvod založený na porušení pravidiel o právomoci dôvodom verejného poriadku.

105. V tomto prípade je naopak potrebné zistiť, či ustanovenia colného kódexu, ktoré podľa odvolateľky porušila Komisia tým, že ustanovila článkom 907 prvým odsekom vykonávacieho nariadenia iný postup oproti postupu, ktorý tieto pravidlá údajne ustanovujú — a ktorý jej umožňuje rozhodnúť samej v takom prípade, akým je tento prípad, o žiadosti o odpustenie ciel podľa 239 colného kódexu podľa článku 905 vykonávacieho nariadenia —, spĺňajú kritériá, na ktoré som poukázal v bode 102 vyššie.

106. V tejto súvislosti uvádzam, že články 239, 247 a 247a colného kódexu sa považujú za ustanovenia, ktoré stanovujú spôsoby výkonu vykonateľných právomocí podstatných ustanovení o vrátení a o odpustení ciel stanovených Radou v článku 239 colného kódexu. Ako také plnia významnú úlohu na účely zabezpečenia inštitucionálnej rovnováhy (vo vzťahoch medzi inštitúciami Spoločenstva a inštitúciami členských štátov), a to hodnotu, ktorá je základom právneho poriadku Spoločenstva, a iste sú stanovené v záujme verejnosti vo všeobecnosti a nielen v záujme priamo dotknutých osôb.

107. Otázka neplatnosti článku 907 prvého odseku vykonávacieho nariadenia, ktorú odvolateľka vzniesla na prvom stupni neskoro, je teda podľa môjho názoru na rozdiel od toho, čo tvrdí Súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku a Komisia v tomto konaní, dôvodom verejného poriadku.

108. Okrem toho to samo osebe neznamená, že Súd prvého stupňa je povinný preskúmať tento dôvod z úradnej moci. Domnievam sa totiž, že takáto povinnosť vzniká len za určitých okolností. Najmä povinnosť nastoliť dôvody verejného poriadku z úradnej moci by sa mohla vynoriť len z hľadiska vecných

58 — Súdny dvor napríklad vylúčil vo veci medzi zamestnancom Komisie a inštitúciou, kam patril, že právomoc vedúceho oddelenia prijímať rozhodnutia riadiacej povahy patrí medzi otázky, ktoré môže Súdny dvor preskúmať z úradnej povinnosti (rozsudok zo 14. decembra 1988, Hecq/Komisia, 280/87, Zb. s. 6433, bod 12).

dôkazov doručených do spisu.[59] Zjavný charakter údajného porušenia, a to spôsobilosť súdu Spoločenstva jednoducho spozorovať porušenie a identifikovať ho ako také[60], by mohol predstavovať ďalšiu podmienku na vznik tejto povinnosti. Mohla by sa v rámci zisťovania okolností, za ktorých vzniká povinnosť preskúmať z úradnej povinnosti dôvod verejného poriadku neuvedený v napadnutom akte, ale v akte, ktorý tento akt uplatňuje, položiť otázka potreby, či má byť pôvodcom týchto aktov rovnaký subjekt, a teda, či inštitúcia, ktorá prijala akt „na výstupe", bola už účastníkom konania v postavení odporcu.

109. Za okolností tohto prípadu však nie je potrebné preskúmať problém existencie povinnosti Súdu prvého stupňa vniesť z úradnej povinnosti otázku verejného poriadku o prípadnej neplatnosti článku 907 prvého odseku vykonávacieho nariadenia z hľadiska nedostatku právomoci. Pokiaľ totiž Súdny dvor dospeje k záveru, aký navrhujem, že Súd prvého stupňa sa dopustil právneho omylu, keď vylúčil povahu verejného poriadku tejto otázky, mohol by sa jednoducho pomocou nahradenia odôvodnenia obmedziť na konštatovanie nedôvodnosti vo veci tejto otázky. Ako som vyššie uviedol, táto nedôvodnosť vyplýva zo správneho výkladu príslušných ustanovení colného kódexu, ku ktorému je vhodné v každom prípade dospieť v rámci analýzy iných dôvodov, ktoré uviedla odvolateľka spolu s dôvodom, ktorý je teraz predmetom preskúmania, s prvými dvoma časťami tohto odvolacieho dôvodu.

110. Domnievam sa preto, že po nahradení odôvodnenia, pokiaľ ide o práve preskúmaný bod, si napadnutý rozsudok nezaslúži zrušenie na základe prvých dvoch častí tohto odvolacieho dôvodu.

O nesprávnom právnom posúdení, ktorého sa údajne dopustil Súd prvého stupňa tým, že zamietol dôvod týkajúci sa porušenia článku 4 ods. 1 Rokovacieho poriadku VCK

111. Treťou časťou tohto odvolacieho dôvodu odvolateľka tvrdí, že sa Súd prvého stupňa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď rozhodol, že členovia skupiny expertov mali k dispozícii iba 13 kalendárnych dní na to, aby sa oboznámili s odpoveďou žalobkyne na listy Komisie, vylúčil, aby sa odvolateľka mohla účinne dovolávať z toho vyplývajúceho porušenia článku 4 ods. 1 Rokovacieho poriadku VCK. Odvolateľka

59 — Pozri rozsudky z 8. júla 1999, Komisia/Anic Partecipazioni, C-49/92 P, Zb. s. I-4125 bod 212, a Hüls/Komisia, C-199/92 P, Zb. s. I-4287, bod 134.

60 — Návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Jacobs vo veci Salzgitter/Komisia, už citované, bod 143.

vytýka Súdu prvého stupňa, že opomenul rozsudok Súdneho dvora Komisia/BASF a i. [61], keď zdôraznil, že toto ustanovenie nie je určené na ochranu jednotlivcov, pričom z neho vyplýva, že procesné pravidlá uvedené vo rokovacom poriadku sú podstatnými náležitosťami, proti ktorých nedodržiavaniu môžu jednotlivci priamo dotknutí rozhodnutím namietať.

112. Pokiaľ ide o mňa, pripomínam predovšetkým, že Súd prvého stupňa v bode 77 napadnutého rozsudku uviedol, že „členovia skupiny expertov mali k dispozícii 13 kalendárnych dní (od 6. do 18. novembra 2002) na to, aby sa oboznámili s odpoveďou žalobkyne“, čo neobjasňuje, či tým chcel povedať, že lehoty uvedené v článku 4 ods. 1 Rokovacieho poriadku VCK boli aj tak dodržané. Okrem toho nerozumiem dobre, ako môže byť toto konštatovanie zlučiteľné s dňom, kedy sa podľa napadnutého rozsudku konalo zasadanie skupiny expertov, čiže 12. novembra 2002 [62].

113. V každom prípade nie je potrebné zisťovať, či boli lehoty podľa uvedeného ustanovenia v tomto prípade dodržané (a aký bol prípadne v tejto súvislosti názor Súdu prvého stupňa), keďže na účely vylúčenia porušenia článku 4 ods. 1 tohto nariadenia vychádzal Súd prvého stupňa z nemožnosti dovolávať sa tohto ustanovenia jednotlivcami.

114. Súhlasím s Komisiou, ktorá sa domnieva, že toto riešenie je z právneho hľadiska správne. Odvolateľka proti nemu namieta tým, že sa odvoláva na citovaný rozsudok Komisia/BASF a i., z ktorého však vôbec nevyplýva, že každé porušenie formálnej náležitosti rokovacieho poriadku inštitúcie alebo výboru spôsobuje neplatnosť prijatého rozhodnutia, ktorej sa môžu dovolávať jednotlivci na súde. V uvedenom rozsudku Súdny dvor uviedol, že overenie aktov podľa ustanovenia článku 12 prvého odseku Rokovacieho poriadku Komisie predstavuje podstatnú formálnu náležitosť, ktorej porušenie môže odôvodniť žalobu o neplatnosť zo strany jednotlivcov, *keďže jej účelom je zabezpečiť právnu istotu* tým, že text prijatý kolégiom je záväzný v autentických jazykoch, a tak sa umožňuje v prípade sporu kontrolovať, či oznámené alebo uverejnené texty dokonale zodpovedajú tomuto textu. [63]

115. Súdny dvor teda v skúmanom rozsudku prihliadol na povahu a účel formálnej náležitosti, ktorá nebola dodržaná, či uvedená formálna náležitosť bola podstatnou podľa článku 230 ES a či mohli

61 — Rozsudok z 15. júna 1994, C-137/92 P, Zb. s. I-2555.

62 — Napadnutý rozsudok, body 27, 37, 44 a 98.

63 — Rozsudok Komisia/BASF a i., už citovaný, body 75 a 76.

jej porušenie uplatňovať jednotlivci v rámci žaloby o neplatnosť.

116. Súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku uviedol, že článok 4 ods. 1 Rokovacieho poriadku VCK má zabezpečiť vnútorné fungovanie tohto výboru z pohľadu plného rešpektovania výhod jeho členov a že teda nie je určené na to, aby zabezpečovalo ochranu jednotlivcov. Odvolateľka neuvádza v odvolaní žiadny argument proti tomuto tvrdeniu, len všeobecné tvrdenie o „osobitnom význame" dodržiavania pravidiel týkajúcich sa porád výboru alebo nepodložený názor, podľa ktorého každé procesné pravidlo predstavuje podstatnú formálnu náležitosť. Názor Súdu prvého stupňa je napokon v súlade s pravidlom — *ktoré by sa malo považovať za všeobecnú zásadu* a nepochybne uplatniteľným analogicky na prípad takého výboru, akým je Výbor colného kódexu —, ktoré Súdny dvor uviedol v rozsudku Nakajima/Rada [64], podľa ktorého vzhľadom na to, že „rokovací poriadok inštitúcie Spoločenstva má zabezpečiť vnútorné fungovanie v záujme riadneho výkonu spravodlivosti", „ustanovenia, ktoré obsahuje…, majú… v podstate za úlohu zabezpečiť riadny priebeh diskusií z pohľadu plného rešpektovania výhod členov inštitúcie" a „nie sú určené na ochranu jednotlivcov".

64 — Rozsudok zo 7. mája 1991, C-69/89, Zb. s. I-2069 body 49 a 50, na ktorý Súd prvého stupňa výslovne odkazuje v bode 79 napadnutého rozsudku.

117. Lehoty ustanovené v článku 4 ods. 1 Rokovacieho poriadku VCK sú jasne určené na to, aby poskytli členom výboru dostatočný čas na preskúmanie spisov, ktoré sa im predkladajú. Podľa môjho názoru patrí výlučne do právomoci členských štátov, ktoré sú zastúpené vo výbore, aby posúdili, či kratší čas ako ten, ktorý je určený uvedeným ustanovením, bol aj tak dostatočný, aby umožnil svojim zástupcom vo výbore primeraným spôsobom preskúmať spis, o ktorom sa majú vyjadriť.

118. Domnievam sa preto, že Súd prvého stupňa správne vylúčil, aby sa odvolateľka mohla dovolávať porušenia tohto ustanovenia.

119. Aj tretia časť odvolacieho dôvodu sa preto musí podľa môjho názoru zamietnuť.

O údajnom nesprávnom uplatnení článku 239 colného kódexu

120. Odvolateľka tvrdí, že Súd prvého stupňa sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keďže rozhodol, že podmienka neexistencie hrubej nedbanlivosti podľa článku 239 colného kódexu nie je v tomto prípade splnená.

121. Prvou časťou dôvodu odvolateľka kritizuje Súd prvého stupňa, že nesprávne vyložil článok 1 ods. 3 druhý pododsek nariadenia č. 3319/94 a že v dôsledku toho dospel k záveru, že nepredstavoval významný výkladový problém.

122. Odvolateľka v podstate tvrdí, že na rozdiel od toho, čo uvádza Súd prvého stupňa a čo vyplýva z odôvodnenia 39 vyššie uvedeného nariadenia [65], znenie ustanovenia neukladá povinnosť uplatňovať špecifické clo vo všetkých prípadoch nepriamej fakturácie z dôvodu rizika obchádzania antidumpingových opatrení, ktoré to spôsobuje, ale len v prípadoch dokázaného obchádzania.

123. Nesprávny výklad článku 1 ods. 3 druhého pododseku nariadenia č. 3319/94 Súdu prvého stupňa okrem toho preukazuje, že na rozdiel od toho, čo sa uvádza v napadnutom rozsudku, je výklad tohto ustanovenia zložitý.

124. Rovnako ako Komisia sa domnievam, že týmto tvrdeniam nie je možné vyhovieť.

125. Predovšetkým je potrebné upresniť, že údajný nesprávny výklad článku 1 ods. 3 druhého pododseku nariadenia č. 3319/94 nemožno považovať za samostatný dôvod — a to z dôvodu, ktorý som uviedol v bodoch 40 až 50 vyššie —, ale len ako argument na podporu dôvodu, ktorý namieta proti posúdeniu, ktoré vykonal Súd prvého stupňa vo veci stupňa zložitosti ustanovenia. To je jeden z faktorov, ktoré sú podľa judikatúry relevantné na účely zistenia podmienky neexistencie hrubej nedbanlivosti podľa článku 239 colného kódexu. [66]

126. Podľa môjho názoru je tento dôvod neprípustný, pretože posúdenie zložitosti ustanovenia sa musí analyzovať ako posúdenie skutkových okolností, ktoré nepodlieha

65 — Toto odôvodnenie najmä uvádza, že „... z dôvodu existencie množstva dovozných postupov prostredníctvom spoločností tretích štátov sa považuje za vhodné uložiť variabilné clo na úrovni, ktorá by umožnila výrobnému odvetviu Spoločenstva zvýšiť ceny za dovozy, pri ktorých sú faktúry vystavené priamo bulharskými alebo poľskými výrobcami alebo osobami, ktoré vyviezli dotknuté výrobky počas obdobia prešetrovania, na úroveň umožňujúcu dosiahnutie zisku, a špecifické clo na tom istom základe pre všetky ostatné dovozy s cieľom vyhnúť sa obchádzaniu antidumpingových opatrení“ [*neoficiálny preklad*].

66 — Rozsudky z 11. novembra 1999, Söhl & Söhlke, C-48/98, Zb. s. I-7877, bod 56, a z 13. marca 2003, Holandsko/Komisia, C-156/00, Zb. s. I-2527, body 92 až 95.

preskúmaniu Súdneho dvora v štádiu odvolania proti rozsudku Súdu prvého stupňa. [67]

127. Dodávam, že v každom prípade je tento dôvod aj zjavne nedôvodný. Zakladá sa totiž výlučne na kritike výkladu článku 1 ods. 3 druhého pododseku nariadenia č. 3319/94, ktorý poskytol Súd prvého stupňa, ktorý sa mi naopak zdá byť absolútne správny. Aj s prihliadnutím na odôvodnenie č. 39, na ktoré sa odvoláva odvolateľka, je totiž zo znenia ustanovenia úplne jasné, že uplatňovanie špecifického cla, ktoré ustanovuje, predpokladá existenciu situácie nepriamej fakturácie, ale nie aj preukázanie, že účelom alebo účinkom takej fakturácie bolo obchádzanie variabilného cla ustanoveného v predchádzajúcom odseku. Odvolateľka teda vôbec nepreukazuje, že na rozdiel od toho, čo bolo uvedené v napadnutom rozsudku, článok 1 ods. 3 druhý pododsek nariadenia č. 3319/94 predstavoval významný výkladový problém.

128. Druhou časťou tohto dôvodu odvolateľka na jednej strane tvrdí, že názor Súdu prvého stupňa, podľa ktorého sa nemôže zbaviť svojej vlastnej zodpovednosti odvolaním sa na pochybenie, či už skutočné, alebo domnelé, svojich colných zástupcov, je v rozpore s judikatúrou Spoločenstva, ktorá uznáva profesionálnu zodpovednosť colných zástupcov; na druhej strane namieta proti tomu, že Súd prvého stupňa potvrdil posúdenie Komisie, podľa ktorého odvolateľka mala potrebnú profesionálnu skúsenosť.

129. Význam pochybení colných zástupcov na účely zistenia neexistencie hrubej nedbanlivosti v zmysle článku 239 colného kódexu je právnou otázkou, ktorá ako taká môže byť vznesená v štádiu odvolania.

130. V tejto súvislosti pripomínam, že odvolateľka sa však obmedzuje na poukázanie na to, že v dvoch súdnych rozhodnutiach — v rozsudku Van Gend & Loos/Komisia [68] a v rozsudku Mehibas Dordtselaan/Komisia [69] — bolo uvedené, že „colný zástupca je už na základe povahy svojich

67 — V mojich návrhoch prednesených 11. januára 2007 vo veci C-282/05 P, Holcim (Nemecko)/Komisia (C-282/05 P, Zb. s. I-2941, bod 65), som vykonal obdobnú úvahu vo vzťahu k posúdeniu zložitosti uplatňovania alebo výkladu normatívnych textov, ktorá nadobúda význam v rámci šetrenia, ktorého cieľom je stanoviť na účely zistenia nezmluvnej zodpovednosti Spoločenstva v zmysle článku 288 druhého odseku ES, či porušenie práva Spoločenstva, ktorého sa dopustila inštitúcia, je dostatočne charakterizované. Upozorňujem však, že Súdny dvor postupoval iným spôsobom v rozsudku z 3. marca 2005, Biegi Nahrungsmittel a Commonfood/Komisia (C-499/03 P, Zb. s. I-1751, najmä body 42 až 44 a 49 až 55), pokiaľ ide o posúdenie zložitosti príslušnej colnej právnej úpravy v rámci zisťovania, uskutočneného na účely uplatňovania článku 220 ods. 2 písm. b) colného kódexu, či dlžník v dobrej viere mohol zistiť, že príslušné colné orgány sa dopustili omylu.

68 — Rozsudok z 13. novembra 1984, 98/83 a 230/83, Zb. s. 3763, bod 16.

69 — Rozsudok Súdu prvého stupňa z 18. januára 2000, T-290/97, Zb. s. II-15, bod 83.

funkcií zodpovedný jednak za platbu dovozných ciel, ako aj za správnosť dokumentov, ktoré predkladá colným orgánom“.

131. Relevancia tejto judikatúry sa mi zdá pochybná, keďže v tomto prípade platbu dotknutého cla vyžadovali francúzske colné orgány od odvolateľky a nie od jej colných zástupcov. V tejto súvislosti uvádzam, že ako vyplýva z rekonštrukcie skutkového stavu v napadnutom rozsudku, colní zástupcovia odvolateľky vykonali colné konanie *nie vo svojom mene, ale v mene Agro Baltic a odvolateľky.* [70] Naopak, z bodu 5 citovaného rozsudku Van Gend & Loos/Komisia vyplýva, že colný zástupca, ktorý bol žalobcom v predmetnej veci, ktorá skončila uvedeným rozsudkom, prepustil tovar do režimu voľného obehu *vo svojom mene* a na účet inej osoby [71] a že preto sa Komisia domnievala, že tento zástupca prebral povinnosť zaplatiť dovozné clo, ktorému tovar prípadne podliehal. [72]

132. V každom prípade by ani predpoklad, že zodpovednosť colného zástupcu za platbu dovozných ciel, ako aj za správnosť dokumentov, ktoré predkladá colným orgánom, existuje aj v prípade, keď colné vyhlásenie nevykoná vo svojom mene, ale v mene dovozcu, sám osebe nezbavil dovozcu zodpovednosti. A práve zodpovednosť odvolateľky uplatnili francúzske colné orgány. Odvolateľka v tomto prípade okrem toho vôbec nepotvrdila, a to ani implicitne, že francúzske colné orgány mali žiadať platbu špeciálneho antidumpingového cla od jej colných zástupcov. Na druhej strane podobnú úvahu mala uplatniť v rámci konania pred vnútroštátnym súdom proti rozhodnutiam týchto orgánov o uplatnení uvedeného cla na odvolateľku.

133. Keďže odvolateľka neuvádza žiadny ďalší argument okrem stručného odkazu na judikatúru citovanú v bode 130 vyššie, aby namietala proti posúdeniu Súdu prvého stupňa, podľa ktorého sa nemohla zbaviť svojej vlastnej zodpovednosti odvolaním sa na pochybenie, či už skutočné alebo domnelé, svojich colných zástupcov, napadnutý rozsudok nemôže byť v tejto súvislosti neplatný.

134. Ďalej na podporu tohto záveru sa mi zdá užitočné uviesť, aj keď sa to nestalo v napadnutom rozsudku, že článok 905 ods. 1 tretí pododsek vykonávacieho nariadenia uvádza,

70 — Ide teda o prípad priameho zastúpenia v zmysle článku 5 ods. 2 colného kódexu.

71 — Išlo preto o prípad nepriameho zastúpenia v zmysle článku 5 ods. 2 colného kódexu.

72 — Z už citovaného rozsudku Mehibas Dordtselaan/Komisia nevyplýva, či colný zástupca vo veci, ktorá je predmetom príslušného rozsudku, urobil colné vyhlásenie vo vlastnom mene alebo na účet dovozcu alebo v mene a na účet dovozcu. Ostáva však nepochybné, že holandské colné orgány žiadali od colného zástupcu a nie od dovozcu, aby zaplatil dodatočné poľnohospodárske platby, o ktorých vrátenie žiadal sám zástupca v zmysle článku 13 nariadenia č. 1430/79.

že pojem „príslušný“, čiže osoba, vo vzťahu ku ktorej sa musí podľa článku 239 colného kódexu a článku 905 ods. 1 prvého pododseku vykonávacieho nariadenia posúdiť, či došlo k podvodu alebo hrubej nedbanlivosti, „sa interpretuje rovnakým spôsobom ako v článku 899“ toho istého nariadenia. Tento článok v tejto súvislosti upresňuje, že „pod pojmom ‚dotknutá osoba‘ [sa] rozumie osoba alebo osoby uvedené v článku 878 ods. 1 alebo ich zástupcovia a akákoľvek iná osoba, ktorá vykonávala colné formality vo vzťahu k dotknutému tovaru alebo ktorá vydala pokyny potrebné na vykonanie týchto formalít“. Zdá sa, že zoznam týchto subjektov určite obsahuje aj colných zástupcov, ktorí v tomto prípade vykonali colné formality za odvolateľku. Aj keby sa teda predpokladalo, ako to tvrdí odvolateľka, že clo bolo uložené v dôsledku pochybení, ktorých sa dopustili colní zástupcovia pri vykonávaní colných formalít, ich hrubá nedbanlivosť by rovnako spôsobila, že právo na odpustenie cla odvolateľky by bolo vylúčené.

konania týkajúce sa týchto výrobkov vo Francúzsku.

136. Aj tento dôvod je prípustný v štádiu odvolania, keďže v podstate vznáša právnu otázku týkajúcu sa rámca činnosti, vo vzťahu ku ktorému sa musí posudzovať stupeň profesionálnej skúsenosti hospodárskeho subjektu, ktorý žiada o odpustenie ciel podľa článku 239 colného kódexu.

137. Zdá sa mi jasné, že tento rámec nemôže byť rámcom tých istých činností v rámci colného konania, inak by bola podmienka týkajúca sa profesionálnej skúsenosti hospodárskeho subjektu — vyžadovaná okrem iného na posúdenie, či existuje hrubá nedbanlivosť v zmysle článku 239 colného kódexu, [73] — automaticky splnená akýmkoľvek dovozcom, ktorý nie je colným zástupcom.

135. Pokiaľ ide o potrebnú profesionálnu skúsenosť, odvolateľka uvádza, že je určite hospodárskym subjektom skúseným v oblasti dovozu a vývozu roztokov obsahujúcim dusík, ale vôbec nie je špecialistom na colné

138. Preto Súd prvého stupňa celkom správne, napokon úplne v súlade s rozsudkom

73 — Pozri judikatúru už citovanú v poznámke pod čiarou 66.

Súdneho dvora Söhl & Sölke [74], uviedol, že je potrebné preskúmať, či ide o hospodársky subjekt, ktorého profesionálna činnosť spočíva v podstatnej miere v činnostiach dovozu a vývozu a či tento subjekt pri výkone týchto činností už získal určitú skúsenosť.

139. Aj dôvod, ktorý je predmetom preskúmania, sa mi zdá byť nedôvodný.

140. Treťou časťou tohto dôvodu odvolateľka kritizuje Súd prvého stupňa, že považoval jej postup pri výkone týchto činností, o ktoré ide, za nedostatočne starostlivý.

141. Súd prvého stupňa pri tomto tvrdení vychádzal zo všeobecného posúdenia správania odvolateľky, pričom najmä prikladal význam na jednej strane skutočnosti, že odvolateľka — napriek tomu, že tvrdila údajnú neskúsenosť s činnosťami preclenia predmetných výrobkov, ako aj problémy pri uplatňovaní nariadenia č. 3319/94 — nielenže nijako nepožiadala o radu svojich colných zástupcov, ale im ešte aj dala veľmi presné pokyny, a na druhej strane pochybeniam, ktorých sa dopustila odvolateľka pri vyhotovovaní svojich faktúr. [75]

142. Pokiaľ ide o prvé hľadisko, odvolateľka tvrdí, že na rozdiel od toho, čo uvádza Súd prvého stupňa, ona v skutočnosti žiadala o objasnenie uplatňovania ustanovení spomínaného nariadenia.

143. Závery však, ktoré odvolateľka uvádza v tejto súvislosti, nemôžu preukázať skreslenie skutkového stavu alebo príslušných dôkazov Súdom prvého stupňa. Odvolateľka sa totiž obmedzuje na uvedenie, že listom zo 7. marca 2000 sa francúzskych colných orgánov pýtala, či spôsob, akým mala v úmysle vykonať colné konanie, úplne podobné tomu, ktoré vykonala v roku 1997, predstavuje situáciu priamej alebo nepriamej fakturácie v zmysle článku 1 ods. 3 druhého pododseku nariadenia č. 3319/94.

144. Sama odvolateľka takto pripomína, že činnosti, ktoré viedli k tomuto sporu, boli uskutočnené v roku 1997. Žiadosť o objasnenie, ktorú odvolateľka zaslala francúzskym colným orgánom, bola teda podaná veľmi neskoro po vykonaní týchto činností a dokonca až po vyhotovení zápisnice z konania o namietaní proti úniku splatných

74 — Už citovaný, bod 57.

75 — Napadnutý rozsudok, body 143 a 144.

ciel,[76] ako aj zaslaniu žiadostí o odpustenie cla odvolateľkou.[77]

145. Táto okolnosť, ktorú tvrdí odvolateľka, je teda zjavne bezvýznamná na účely zistenia starostlivosti, ktorú vynaložila pri vykonávaní činností, ktoré sú predmetom tohto sporu.

146. Pokiaľ ide o chyby fakturácie, odvolateľka vytýka Súdu prvého stupňa, že so všeobecným odkazom na tieto chyby vyvodil, že boli početné, čo nezodpovedá skutočnosti. V tejto súvislosti upresňuje, že išlo len o dve chyby z celkového počtu štyroch colných konaní, z ktorých každá zahŕňa tri rozdielne transakcie a že tieto chyby sa týkajú len spisu, ktorý je predmetom veci T-134/03.

147. V tejto súvislosti pripomínam, že Súd prvého stupňa vôbec neuviedol alebo nenaznačil, že by zistené chyby fakturácie boli početné. Len v bode 144 napadnutého rozsudku uviedol, že „pochybenia žalobkyne pri vystavovaní jej faktúr svedčia o nedostatku starostlivosti na jej strane“.

148. Odvolateľka teda nepreukázala, že Súd prvého stupňa v tejto súvislosti skreslil skutkový stav alebo príslušné dôkazy. Pokiaľ ide o význam, ktorý Súd prvého stupňa pripísal dotknutým chybám fakturácie, ktorých existenciu odvolateľka pripúšťa v odvolaní, pripomínam, že spadá do sféry posúdenia skutkového stavu Súdom prvého stupňa, ktorá nepodlieha preskúmaniu zo strany Súdneho dvora v štádiu odvolania.

149. Vyššie uvedené úvahy ma teda vedú k záveru, že odvolateľka nepreukázala existenciu takých vád, ktoré by spôsobovali neplatnosť konštatovania Súdu prvého stupňa, podľa ktorého sa Komisia nedopustila žiadneho nesprávneho právneho posúdenia, pretože sa v sporných rozhodnutiach domnievala, že nenastal prípad spočívajúci v neexistencii hrubej nedbanlivosti odvolateľky.

150. Navrhujem teda, aby Súdny dvor zamietol aj tento odvolací dôvod.

76 — K čomu došlo podľa napadnutého rozsudku (bod 24) 13. novembra 1997, pokiaľ ide o činnosti, ktoré sú predmetom veci T-135/03, a 4. decembra 1998, pokiaľ ide o činnosti, ktoré sú predmetom veci T-134/03.

77 — K čomu došlo podľa napadnutého rozsudku (bod 25) v novembri a v decembri 1999.

O trovách

151. Podľa článku 122 ods. 1 rokovacieho poriadku, ak odvolanie nie je dôvodné, Súdny dvor sám rozhodne o trovách konania. Podľa článku 69 ods. 2 uvedeného rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté.

152. Keďže navrhujem, aby Súdny dvor zamietol odvolanie a keďže Komisia navrhla, aby bola odvolateľka povinná nahradiť trovy konania, domnievam sa, že tieto trovy konania musí znášať odvolateľka.

Návrh

153. Vzhľadom na predchádzajúce úvahy navrhujem, aby Súdny dvor rozhodol takto:

Odvolanie sa zamieta.

Odvolateľka je povinná nahradiť trovy konania.